

URANTIA ASSOCIATION INTERNATIONAL
JOURNAL

Pääkirjoitus Suzanne Kelly, päätoimittaja	1
Luciferin kapinan oikeuskäsittelyn ajankohta Chuck Thurston	2
Totuuden opettamisen taito Sheila Keene-Lund	8
Jeesuksen pedagogia Margarita María Niño Torres	9
Jeesuksen opetukset ja opetukset Jeesuksesta Christopher Moseley	11
Yhteinen päämäärämme on rakkaus Jennifer Martin	15
Olemme, mitä opetamme William Wentworth	17

UAI JOURNAL

Journalin toimituskunta

Toimittaja **Suzanne Kelly**
skelly@wtmi.net

Apulaistoimittaja **Sherry Layton**
Sherry.Layton@duke.edu

Käännöskoordinaattori **Suzanne Kelly**
skelly@wtmi.net

Käännösvastaavat (ranska) **Alain Cyr, Jean Royer, Jean Annet**

Käännösvastaava (espanja) **Olga López**

Käännösvastaava (suomi) **Seppo Kanerva**

Taitto **Verner Verass**

Komitean puheenjohtaja **Verner Verass**

Suomentajat **Leena Kari, Risto Mäntynen** ja **Seppo Kanerva**
Suomennoksen taitto: **Seppo Kanerva**

Kansainvälisen palvelujohtokunnan jäsenet: UAI:n johtajisto

Presidentti – **Gaétan Charland** – Kanada
gaetan.charland3721@videotron.ca

Varapresidentti – **Merindi Belarski** – Australia
merindi@hotmail.com

Varainhoitaja – **Mark Kurtz** – USA
makurtz04@maplenet.net

Sihteeri – **Susan Owen** – USA
susanowen@earthlink.net

Komiteoiden puheenjohtajat

Koulutuskomitea – **Sheila Keene Lund** – USA
documentit@comcast.net

Jäsenkomitea – **Gary Rawlings** – Yhdistynyt Kuningaskunta
Garyurantia@aol.com

Tiedotuskomitea – **Verner Verass** – Australia
vern@designd.com.au

Konferenssikomitea – **Arnie Ondis** – USA
ub.nwfl@gmail.com

Opintoryhmäkomitea – **Bill Beasley**
ubstydgroupchair.uai@gmail.com

Levityskomitea – puheenjohtaja **Bernie Belarski** – Australia
dissemination.uai@gmail.com

Käännöskomitea – **Chris Moseley** – Yhdistynyt kuningaskunta
chrismoseley50@yahoo.com

Peruskirja- ja sääntökomitea – **Travis Binion** – USA
ghtb@earthlink.net

IUA:n toimeenpaneva johtaja **Rick Lyon** – USA
ricklyon@tctc.com

Pääkirjoitus

SUZANNE KELLY
Yhdysvallat

Tervehdys, UAI Journalin lukijatoverit

Tässä numerossa julkaisemme lisää UAI:n Kolumbian-konferenssin esitelmiä. Mukana on myös muutama informatiivinen artikkeli, jotka tarkastelevat erityisesti opettamista ja ymmärtämistä. Näihin poikkeuksellisiin kirjoitelmiin sisältyy laatijain laajamittainen ymmärrys käsiteltävänä olevasta aiheesta mutta myös heidän halunsa jakaa tietämyksensä kaikkien *Urantia-kirjan* etsijöiden kanssa.

Ensimmäisen artikkelimme, **Luciferin kapinan lopullisen oikeuskäsittelyn ajankohta**, kirjoittaja on Chuck Thurston. Olen itse tutkiskellut aihetta jonkin aikaa. Chuck on tehnyt uskomattoman työn ja selvittää nyt tätä perin kiistanalaista aihetta ja kohdistaa huomion avainkysymykseen, tämän tapahtuman ajallisiin puitteisiin, sillä hän toteaa: *Koska kapinalliset kieltäytyvät tunnustamasta heille langetettua tuomiota, ei oikeuskäsittelyä voida saattaa päätökseen, ennen kuin KAIKKI myötätunto, myös kuolevaisten tasolla, on lopussa.* Jokainen Maa-planeetalla elävä kykenee havaitsemaan, että nämä kapinalliset nauttivat vielä paljosta sympatiasta ja yhteisjuonittelusta. Ei tarvitse kuin lukea sanomalehden tai kuunnella radion uutislähetykset. *Kapina Jumalaa vastaan on hyvin vakava ja vaarallinen asia. Urantia-kirjassa viitataan Luciferin kapinaan sanoilla ”pimeyden ja kuoleman orgiat”, mikä on epäilemättä osuva kuvaus paljosta siitä, mitä maailmassamme on tapahtunut.* Pitäisi elää luolassa voidakseen olla huomaamatta, että äsken sanottu on tämänkin päivän todellisuutta. Olen täysin samaa mieltä Chuckin toteamuksen kanssa. *Ollaksemme ”viisaita kuin käärmeet” meidän on syytä otaksua, että hänellä tulee olemaan ”ovela ja tehokas” suunnitelma voidakseen ”järjestelmällisesti vääristää ja myrkyttää”* Urantia-kirjassa meille annetun opetuksen sisällön. Henkilökohtainen uskonni on, että tätä harrastetaan ”teaching missionin” (opetusmissio) toimissa sen ”tietämättömien” osanottajien kautta. *Urantia-kirjassa* kuvailtujen selvitysten alta kaivetaan sen piirissä maata laimennetulla aineistolla, jossa mm. väitetään oikeuskäsittelyn päättyneen, ja väärät profetat liittävät värentämättömään informaatioon ala-arvoista ja itsekorstuksellista aineistoa. Mutta meistä itse kunkin on otettava tähän omakohtaisesti kantaa ja valittava puolensa. Chuck kiitän sinua oivalluksistasi, ymmärryksestäsi ja tämän varsin kiistanalaisen aiheen selvittelystä.

Käytän toimittajan vapauttani ja haluan tehdä tällaisen välihuomautuksen:

Ensiksi, mitä tulee ihmiseen ja hänen vapauteensa, se voi olla totta tai yhtä hyvin valhetta.

Mutta kun valtaapitävät julistavat sitä ylimielisinä, se palvelee vain heitä itseään.

Oikea vapaus kiinnittää huomion sosiaaliseen tasa-arvoisuuteen ja pitää taukoamatta esillä ymmärtäväistä veljeyttä.

Sen oikeudenmukaisuus on kosmista, sen velvollisuuden-

tunto jumalallista, se kuuluu kaikille, se on sinun ja minun.

Mutta kablitsematon oman etunsa ajaminen ja billiton itsetebostus ovat yhtä kuin häikäilemätön itsekkyyys, todeksi tullut jumalattomuus.

Minää palveleva vapaus on käsitteellinen barba, loukkaus ihmiskuntaa kohtaan, julma petos.

Vapauden valepukuun naamioitunut vapauksien ottaminen edeltää viheliäisen orjuuden sotisopaa.

Ja mitä tulee henkilökohtaiseen vapauksien ottamiseen, itsekunnioituksen ja itseihailun välinen raja on hiuksenhieno.

Todellinen vapaus on itsebillinnän bedelmä, väärä vapaus on itsensä esille tuomista ylenpalttisuuteen saakka.

Toisiin kohdistuvan vallan ylenpalttisuus on erbeistä suurin, siinä oikea vapaus tukehtuu.

JA KAIKILLE TEILLE, JOTKA ESITÄTTE ÄLYTTÖMÄN KYSYMYKSEN: ”MIKSI JUMALA LOI PAHLAN?”: Ottakaa askel taaksepäin ja avatkaa silmänne – PAHLA ON IHMISEN LUOMUS OMASTA VAPAASTA TAHDOSTAAN!

Sillä vapaus on kahleettomuutta, Jumalan ja kuolevaisen, vapaasta tahdostamme, meidän on astuttava portaille

Täydellisyyden ja rakkauden portaille, jumalalliselle ja ikaikaiselle tutkimusretkelle, tai valittava sen vastakohta: paatumus, finiittinen loppuun kuluminen.

Sheila Keene-Lundin kirjoittama toinen artikkelimme, **Totuuden opettamisen taito**, on yksi UAI:n Kolumbiassa huhtikuussa 2012 pidetyn kansainvälisen konferenssin esitelmistä. Vaikka se on kokonaisuudessaan lyhyt, sen sanoma on päättymätön. Heti aluksi Sheila tarkastelee ensimmäistä ja etummaista ohjetta, joka on kaikkien tällä planeetalla nykyisin harjoitettujen uskojärjestelmien peruskallio: Tee muille niin kuin – – *Opettakaa, että kaikki, mikä on ihmisen velvollisuus, on sisällytettävissä tähän yhteen ainoaan käskyyn: Rakasta Herraa sinun Jumalaasi, koko mielelläsi ja sielullasi ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.* [1805:5] Sen jälkeen Sheila tuo lisää voimaa tähän ohjeeseen auttamalla meitä ymmärtämään, että *opettamisen taitoon kuuluu se, kuinka totuudellisesti bejastamme elämässämme sitä, mitä opetamme.*

Seuraava, Margarita María Niño Torresin artikkeli on sekä UAI:n konferenssista. Margarita esittää selkeän ymmärryksensä *sen koulutuksen tavoitteista, jota Jeesus pyrki antamaan seuraajilleen.* Hän selvittää yhden-toista yksinkertaisen ohjeen muodossa meille Jeesuksen käyttämät menetelmät, kun tämä ohjeisti apostolejaan kansanjoukkojen opettamisesta. Meidän kaikkien tulisi käyttää näitä metodeja pyrkiesämme viestittämään *Urantia-kirjan* filosofiaa perheellemme ja ystävillemme.

Koulutusteemaan pitäytyen seuraava avustajamme, Christopher Moseley, tarkastelee Jeesuksen opetusta vastakohtanaan opetus Jeesuksesta. Artikkelin nimi on *Jeesuksen opetukset ja opetukset Jeesuksesta*, ja siitä, miten ne sekoittuivat toisiinsa ja vääristyivät. Christopher kysyy meiltä jokaiselta: *Voisimme me ensimmäiset viidennen aikakautisen ilmoituksen välittäjät ottaa opiksemme kristillisen kirkon kehityshistoriasta ja välttää tuboisat bajaannukset ja skismat?* Chris tekee merkittävän havainnon kohdistuessaan huomion tämän historiallisen muodonmuutoksen alkujuuriin: *Kreikan sana ortodoksia tarkoittaa ”oikeaa uskoa”, ja se voitti maaperää, kun Jeesuksen opetukset alkoivat syrjäytyä opetuksilla Jeesuksesta.* Kyseessä on erinomainen kommentaari, ja sen luettuani oma ymmärrykseni toisaalta Jeesuksen opetusten ja toisaalta Jeesuksesta esitettyjen opetusten välisestä erosta syveni huomattavasti.

Viidennen artikkelimme, **Yhteinen päämäärämme on rakkaus**, kirjoittaja on Jennifer Martin, ja se on selvitys uskon ymmärtämisestä sellaisena kuin hän sen sai matkalla Israeliin. Hän oli matkalla ainoa kirjan lukija, ja niin hänellä oli tilaisuus saada näkemys kanssamatkalaistensa moninaisista uskonnollisen uskon päämääristä, sellaisina kuin nämä ne kokivat erilaisista näkökulmistaan, uskomuksistaan ja kokemuksistaan. Miten erinomaisen näkemyksen hän tällä matkalla saikaan verratessaan *Urantia-kirjan* kohtia matkatovereidensa persoonallisiin uskomuksiin ja käsityksiin. Kyseisessä maailmankolkassa vallitsevista uskonnollisista konflikteista johtuen hän oivalsi, että *heidän uskonsa on heille aivan yltä todellinen kuin oma uskoni on minulle.* Ja hän kertoo, että tuo ymmärrys auttoi minua hyväksymään sen, että *tämän uskontojen välisen konfliktin osapuolissa on yksilöitä, jotka kaikki etsivät omaa kokemustaan hengellisestä yhteydestä.* Hänen tutkielmansa otsikko juontuu tästä katkelmasta: *Ihmiseen kohdistuva suurin hengellinen uhkatekijä sisältyy edistymisen osittaisuuteen, keskeneräisen kas-*

vun muodostamaan vaaratilanteeseen, joka aiheutuu siitä, että hylätään pelkoon perustuvat kehityksenvaraiset uskonnot ilman, että samalla välittömästi tartutaan rakkauteen perustuvaan ilmoitususkontoon. [99:4.8] Hän vahvistaa omin sanoin: *Uskonnonharjoittajien yhteinen päämäärä – rakkaus – on oleva yhdistävä voima.*

Viimeisen tutkielman otsikko on **Olemme, mitä opetamme**, ja sen laatija on William Wentworth. Siinä hän vie meidät elämänsä ensimmäisiin vuosiin ja saamme tietää, mikä tärkeä kysymys pani alulle hänen totuuden etsintänsä – ja sen löydyttyä –, mitä hän päätti sen suhteen tehdä. Paitsi, että William löysi selityksen, hän löysi myös halun jakaa se muiden kanssa – opettaa sitä ja ajan myötä ymmärtää, että *opetamme parhaan kykymme mukaan ja toivomme, että antiemme on myönteinen, mutta saattaa kulua vuosikymmeniä tai enemmänkin ennen kuin ne kantavat bedelmää, ja bedelmä saattaa olla sellainen, ettemme sitä edes tunnista.* *Ilmoituksenantajat korostavat tavan takaa sitä, että kaikki lopulta kääntyy totuudenetsijäin kannalta hyvin, vaikkei lopputulos moniin aikoihin tulisikaan ilmi.* William tiedostaa kuitenkin myös, että *kulkuamme elämän läpi on kuin laivan vanavesi, ja se miten se vaikuttaa, riippuu laivan suunnasta ja nopeudesta.* Kun risteilemme elämämme läpi löytäksemme Jumalan myötä- ja vastoinkäymisten kautta, läksyjen oppimisen kautta ja löytämiemme totuuksien opettamisen kautta, meidän tulisi tuntea lohdullisuutta siitä tiedosta, että tyynet meret eivät kasvata suurenmoisia merenkulkijoita ja että kaikki suuret kapteenit aloittavat uransa kansipoikina sellaisien ohjauksessa, jotka ovat oppineet hallitsemaan tiedon myrskyt ja jotka pystyvät esimerkin kautta jakamaan onnistumisensa. William, mainioita merikortteja!

Olkoon lukukokemuksenne miellyttävä ja antoisia!
Kääntänyt Seppo Kanerva

Luciferin kapinan lopullisen oikeuskäsittelyn ajankohta

Jeesus sanoi: ”Olkaa viisaita kuin käärmeet ...”

CHUCK THURSTON
Yhdysvallat

Johdanto

Urantia-kirjan lukijoiden keskuudessa vallitsee paljon epätietoisuutta ja hyvin erilaisia käsityksiä siitä, jatkaako Caligastia edelleen toimintaansa maailmassamme. Jotkut uskovat jopa, että Luciferin kapinan oikeuskäsittely on jo päättynyt, eivätkä Caligastia ja Daligastia ole enää elossa.

Mielestäni meidän on hyvin tärkeää tutkia tätä kysymystä *Urantia-kirjan* opetusten valossa. Niiden meistä, jotka pitävät *Urantia-ilmoitusta* parhaana ja lopullisena auktoriteettina tässä asiassa, tulisi tehdä

kaikki voitavamme päästäksemme siitä yhteisymmärrykseen.

Kuten kohta näemme, *Urantia-kirjan* laatijat vaaroittavat meitä hyvin selvästi siitä, että Caligastia ja Daligastia ovat täällä vielä kauan aikaa. Tätä tilannetta perustelevia universumin toimintalinjoja kuvataan perusteellisesti. Koska kapinalliset kieltäytyvät tunnustamasta heille langetettua tuomiota, ei oikeuskäsittelyä voida saattaa päätökseen, ennen kuin KAIKKI myötätunto, myös kuolevaisten tasolla, on lopussa.

Mutta jos tämä totuuden ja hyvyyden todellisuutta vastaan

taisteleva universumikapinallinen kieltäytyy hyväksymästä oikeuden päätöstä ja jos syyllinen sydämessään tietää tuomionsa oikeutetuksi mutta kieltäytyy sitä tunnustamasta, silloin tuomion täytäntöönpanoa pitää Päivien Muinaisten harkinnan mukaisesti viivyttää. Ja Päivien Muinaiset kieltäytyvät hävittämästä ketään olentoa, ennen kuin kaikki moraaliset arvot ja kaikki hengelliset realiteetit ovat sammuneet sekä pabantekejässään itsessään että kaikissa hänen kannattajissaan ja mahdollisissa suosijoissaan. [54:3.3; korostus lisätty]

Universumimme hallintoviranomaiset ovat varsin tietoisia kapinallisten olentojen läsnäolon ja vaikutuksen aiheuttamasta inhimillisestä kärsimyksestä, mutta kapinalle ei ole mitään pikaratkaisua. Vapaan tahdon kumoaminen vain pahentaisi asioita.

Jerusemissa organisoitiin entisistä kuolevaisista hätätilan neuvosto, johon kuului Voimallisia Sanansaattajia, samantilaisista tilanteista henkilökohtaista kokemusta omaavia kunnialla kruunattuja kuolevaisia sekä näiden työtovereita. He varoittivat Gabrieliä, että ainakin kolminkertainen määrä olentoja joutuisi barbaan, jos kapinan tukahduttamisessa pyrittäisiin käyttämään mielivaltaisia tai summittaisia keinoja. [54:5.12]

Miksi tämä kysymys on tärkeä?

Kapina Jumalaa vastaan on hyvin vakava ja vaarallinen asia. *Urantia-kirjassa* viitataan Luciferin kapinaan sanoilla ”pimeyden ja kuoleman orgiat”, mikä on epäilemättä osuva kuvaus paljosta siitä, mitä maailmassamme on tapahtunut.

Caligastia on menneisyydessä ottanut tehtäväkseen heikentää ja tuhota (mikäli mahdollista) kaikki ihmisen yläpuolisten tahojen tämän planeetan hyväksialulle panemat hankkeet.

Eräs tämän kapinan tapahtumista, joka omalla kohdallani aiheutti syvimät järkytykset, oli se, kun sain tietää tuon omaan luokkaan kuuluvan Pojan, Caligastian, siekailematomasta kavaluudesta, Caligastian, joka harkittuna ja tahallisenä tekonaan järjestelmällisesti väärästi kaikkien tuolloin toiminnassa olleiden Urantian planeettaristen koulujen antaman opetuksen sisällön ja myrkytti niiden opetusohjelman. Näiden koulujen tuho oli nopea ja täysimääräinen. [50:4.12; korostus lisätty]

Vaikka Caligastialta ja Daligastialta oli riistetty suuri osa vallasta, jota he käyttivät ilkeitöihin, he tekivät silti kaikkensa estääkseen ja vaikeuttaakseen puutarban valmistelutöitä. [73:2.5; korostus lisätty]

Caligastia teki ove laa ja te ho kasta vastarintaa Aatamin tehtävää kohtaan. [51:3.4; korostus lisätty]

Kaikki älylliset olennot käsittivät, että meneillään oli viimeinen lahjoittautuminen, ja koska olimme jo kauan olleet tietoisia Luciferin kapinasta Sataniassa ja Caligastian levittämästä kapinabengestä Urantiolla, ymmärsimme hyvin, miten kiivas kamppailu seuraisi, sen jälkeen kun ballitsijamme

olisi alentanut itsensä ruumiillistuaan Urantiolla liballisen kuolevaisen vaatimattomassa muodossa ja habmossa. [119:7.4; korostus lisätty]

Ja tämä pöyristyttävä vihan ilmaus ja ennennäkemätön julmuuden osoitus oli pabojen ihmisten ja häijjien kuolevaisten työtä viimeistä piirtoaan myöten. Taivaan Jumala ei sellaista tahtonut, eivätkä Jeesuksen perivihollisetkaan sellaisesta määräystä antaneet, vaikka he paljon tekevätkin varmistukseen, että ajattelemattomat ja pabat kuolevaiset lahjaksi annetun Pojan tällä tavoin hylkäisivät. [183:1.2; korostus lisätty]

Tämä kamppailu ei päättynyt siihen, että Jeesus surmattiin. Mielestäni voidaan melko varmasti olettaa, että Caligastia yrittää jälleen ”tehdä paljon varmistukseen”, että viides aikakautinen ilmoitus – ja sen uusi esitys Jeesuksen elämästä ja opetuksista – tulee MYÖS hylätyksi, niin suuressa määrin kuin hän siihen pystyy.

Ollaksemme ”viisaita kuin käärmeet” meidän on syytä otaksua, että hänellä tulee olemaan ”ovela ja tehokas” suunnitelma voidakseen ”järjestelmällisesti vääristää ja myrkyttää” *Urantia-kirjassa* meille annetun opetuksen sisällön.

Ennen Mikaelin lahjoittautumista nämä pimeyden valtiat koettivat säilyttää määräysvaltansa Urantiolla –. [53:8.7; korostus lisätty]

Ovatko nämä ”pimeyden valtiat” luopuneet pyrkimyksistään määrätä ihmisten asioista edistääkseen omia tarkoituksiperiään? Epäilen sitä. Miksi he olisivat? Heillä on runsaasti aikaa eikä muutakaan tekemistä.

Caligastia, petturi-Planeettaprinssinne, on yhä vapaana Urantiolla, ja hän ajaa edelleen rikollisia hankkeitaan, –. [53:8.6; korostus lisätty]

En väitä, että Caligastia uhkasi ketään meistä henkilökohtaisesti. Mutta uskon kyllä, että hän pyrki sabotoimaan planeetan kehitystä pitkällä aikavälillä. Se on selvästi ollut hänen toimintaohjelmansa menneisyydessä, ja uskon, että odotettavissa on lisää samaa lajia. Hänen petturuutensa vastuullaan ollutta planeettaa kohtaan näyttää olevan rajaton, kertakaikkisen säälimätön ja peruuttamaton.

Hänen koulutuksensa Planeettaprinssin tehtävää varten käsitti syvällisen perehtymisen ihmisluonteen ja kuolevaisten evoluution eri puoliin, ja hän on sittemmin tutustunut läheisesti kaikkiin inhimillisen heikkouden ja haavoittuvuuden lajeihin. Lanonandek-Pojilla on erikoisominaisuuksia, jotka tekevät heistä loistavia ja tehokkaita planeetanhallitsijoita, mutta nämä normaalisti hyödylliset ominaisuudet ovat nyt meille vahingoksi.

Näiden nuhteettomuudesta poikenneiden Poikien suuri määrä ei merkitse, että luomistoiminnassa olisi ollut jotakin vikaa. Heidät olisi voitu luoda jumalallisen täydelliseksi, mutta heidät luotiin sellaisiksi kuin he ovat, jotta he ymmärtäisivät paremmin ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa asuvia

evolutionaarisia luotuja ja pääsisivät heitä läbelle. [35:9.7; korostus lisätty]

Ja koko tämä pyrkimys myötätuntoisen hallitusvallan järjestämiseksi evolutionaarisille maailmoille tuo mukanaan sen, että nämä läbes ihmisenkaltaiset persoonallisuudet ovat muita alttiimpia harhautumaan sikäli, että he korottavat oman mielensä Korkeimpien Hallitsijoiden tahdon edelle ja yläpuolelle. [50:1.2]

Ihmiskunta jakautuu nyt kuten Jeesuksen aikanaikin kolmeen ryhmään:

- 1) Niihin, jotka kannattavat Caligastiaa (tietoisesti tai tietämättään).
- 2) Niihin, jotka ovat uskollisia näkymättömälle Isälle.
- 3) Niihin, jotka ovat tietämättömiä joko tästä konfliktista tai ihmisen yläpuolella olevista realiteeteista.

Nämä ryhmät voivat joissakin tapauksissa mennä osittain päällekkäin, mutta tietämättömien suuri osuus väestöstä on Caligastialle eduksi. Eräs hänen lempijuonistaan on ihmisten uskomus, ettei häntä ole olemassa. Tietämättömyys = suojattomuus petosta ja manipulaatiota vastaan.

Meille kerrotaan Caligastiaan viitaten, että – – *tämä tämän maailman kapinallinen, jolta on otettu pois kaikki valta vahingoittaa entisiä alamaisiaan, odottaa sitä lopullista tuomiota, jonka Uversan Päivien Muinaiset langettavat* – –. [66:8.7; korostus lisätty]

Tarkoittaako tämä sitä, että Caligastia on täysin voimaton?

Ollakseen yhdenmukainen muiden hänen nykyistä asemaansa koskevien kuvausten kanssa tämän täytyy viitata vain siihen, ettei hän enää pysty lähestymään suoraan normaaleja ihmisyksilöitä – ”entisiä alamaisiaan”.

Helluntaista lähtien tämän maailman kuolevaiset saavat henkilökohtaista suojelua ja yksilöllistä ohjausta sekä lahjoitetuilta Ajatuksensuuntaajilta että Totuuden Hengeltä. Mutta tämä ei merkitse sitä, etteikö Caligastia pyrkisi vaikuttamaan muilla keinoin.

Meille kerrotaan myös, ettei hän – – *Kristuksen ristien jälkeen ole kyennyt juuri mihinkään.* [53:8.9; korostus lisätty]

Sanoja ”juuri mihinkään” ei olisi käytetty, jos hänen vaikutusvaltansa olisi täysin mitätön. Hän ei ole enää Planeettaprinssimme, mutta hän on yhä 200 miljardia vuotta vanha ihmistä korkeammalla tasolla oleva loistava Lanonandek-Poika.

Vaikutuskeinot

Meille on vakuutettu painokkaasti ihmistahdon pyhyyttä ja hengellisen uskon voimaa. Esimerkiksi:

Edes ennen Mikaelin Urantialla tapabtunutta lahjoittautumista Caligastia ja Daligastia eivät koskaan pystyneet lanvistamaan kuolevaisia eivätkä pakottamaan ketään normaali-

lia yksilöä tekemään mitään ihmisen oman tahdon vastaista. [66:8.6; korostus lisätty]

Ei kyennyt Saatana, eikä kyennyt Caligastia milloinkaan kajoamaan Jumalan uskonpoikiin eikä läbestymään heitä; usko on tehokas panssari syntiä ja petollisuutta vastaan. On totta, kun sanotaan: ”Joka on syntynyt Jumalasta, pitää itsestään vaarin, eikä pabolainen häneen kajoa.” [53:8.8; korostus lisätty]

Myös Ajatuksensuuntaajamme pitävät Caligastian ja Daligastian turvallisen välimatkan päässä:

Mutta Helluntaipäivästä alkaen tämä kevala Caligastia ja hänen yhtä halveksittava apurinsa Daligastia ovat maddelleet Paratiisin Ajatuksensuuntaajien jumalallisen majeesteettisuuden – – edessä – –. [53:8.7; korostus lisätty]

Mutta näihin vakuutuksiin liittyy yksi nimenomainen rajoitus:

Caligastia, petturi-Planeettaprinssinne, on yhä vapaana Urantialla, – – mutta hänellä ei ole ehdottomasti mitään valtaa tunkeutua ihmisten mieleen, eikä hän pääse läbelle heidän sieluaan sen vietelläkseen tai turmellakseen, elleivät nämä todellakin halua hänen pahantahtoisen läsnäolonsa piinaavan itseään. [53:8.6; korostus lisätty]

Ja tiedämme myös, että Suuntaajat voivat jättää ihmisen:

Hengellinen (eli sielun) kuolema. Jos ja kun kuolevainen ihminen on lopullisesti torjunut eloonjäämisen, kun hänet on – – julistettu hengellisesti varattomaksi, morontiaalisesti vararikkoiseksi, – – sen jälkeen Orvontonin hallitsijat antavat määräyksen asianomaisessa asuvan Opastajan välittömästi vapaaksilaskemisesta. – – Tämänlaatuinen kuolema on merkitykseltään lopullinen siitä huolimatta, että fyysisen ja mielimekanismin elollisenergiat toistaiseksi vielä jatkavatkin toimintaansa. [112:3.2; korostus lisätty]

Caligastialle ei luultavasti olisi mikään ongelma olla yhteydessä ihmisiin, joiden Suuntaaja on jättänyt heidät, varsinkin, jos nämä ”todellakin haluavat hänen pahantahtoisen läsnäolonsa piinaavan itseään”. Caligastian tapaaminen, hänen välitön henkilökohtainen läsnäolonsa, olisi siten mahdollinen ”palkkio” eloonjäämisen tietoisesta torjumisesta – tämän elämän aikana. On vaikea kuvitella, että näin syväälle käyvän päätöksen tekemiseen pystyisi muu kuin erityisen viisasteleva ihmisäly.

Suuntaajan hylkäämät yksilöt voisivat olla hyvin tehokkaita ”jatkaessaan toistaiseksi” vaikutusvaltaisissa asemissaan, toimien Caligastian inhimillisinä edustajina. Toisin kuin Caligastialla, heillä ei olisi mitään vaikeuksia toimia Suuntaajan omaavien kumppanien kanssa.

Samalla kun ne, jotka kapinoivat Jumalaa ja universumin hyvyttä vastaan, aiheuttavat väistäämättä

oman sielunsa kuoleman, he kokevat myös väärän vapaudentunteen antamaa päihdyttävää ylemmydentunnetta, joka vapauttaa kaikista rajoituksista ja velvoitteista, jotka liittyvät säädylisyyteen, rehellisyyteen ja vastuuseen. Kapinalliset ihmiset voivat olla hengellisesti kuolleita, ja silti heillä voi olla suunnaton valta vaikuttaa ihmisten asioihin fyysisen olemassaolonsa aikana.

Mutta tämä Suuntaajan vapaaksipäästäminen ei millään tavoin vaikuta tästä Suuntaajan hylkäämästä yksilöstä huolehtivan henkilökobtaisen tai ryhmäserafin velvollisuuksiin. [112:3.2]

Eloonjäämisen hylkääminen ei toisin sanoen välitömästi huononna mielen tai ruumiin tilannetta. Persoonallisuus jatkaa toimintaansa niin kauan kuin ruumis ja mieli pysyvät elossa, mutta tällaisen henkilön yksilöllinen olemassaolo päättyy, kun persoonallisuus fyysisen kuoleman jälkeen sulautuu Korkeimpaan:

Kun persoonallisuus kerran on ilmaantunut vastauksena Isän tahtoon, niin se saavuttaa päämäärän, joka on Jumaluus, mutta ihmisen täytyy valita, onko hän vai eikö hän ole läsnä, kun tällainen päämäärä saavutetaan. Milloin tällainen valintapäätös puuttuu, persoonallisuus saavuttaa kokeyksellisen Jumaluuden suoraa tietä ja siitä tulee osa Korkeinta Olentoa. Kiertokulku on ennalta määrätty, mutta ihmisen osallistuminen siihen on valinnanvaraista, omakobtaista ja kokeyksellistä. [112:5.2; korostus lisätty]

Sielun kuolema on itse asiassa sielun itsemurha. Se on täysin tietoisien, tahdollisten teon seurausta. Eloonjäämisen torjuminen edellyttää harkittua, lopullista ja peruuttamatonta päätöstä.

— — kaikkien tahdollisten luotujen on määrä kokea yksi todellinen tilaisuus kiistattoman, tietoisien ja lopullisen valinnan tekemiseen. [112:5.9]

Nämä katkelmat osoittavat meille, että ihmisten on todellakin yhä varsin mahdollista mennä Caligastian puolelle ja auttaa häntä hänen ”rikollisissa hankkeissaan”. Ainoana vaatimuksena on halu luopua sielustaan.

Caligastia on täysin vapaa solmimaan strategisia liittoja sellaisten ihmisten – tai ihmisryhmien – kanssa, jotka tietoisesti kaipaavat hänen huumaavaa yli-luonnollista läsnäoloaan ja viettelevää vaikutustaan. Koska hän on petturi, hän ei luultavasti missään tapauksessa ilmaisisi, mitä ikuisia seurauksia hänen toimintaohjelmaansa suostumisella tulisi olemaan.

Sielun kuolema ei ehkä kuitenkaan tunnu kovin kalliilta hinnalta ihmisestä, joka on jo kieltänyt Isän olemassaolon eikä usko tuonpuoleisen elämän mahdollisuuteen. Caligastian pirullisten juonien ja petosten houkutteleva loistokkuus – sekä valta, rikkaudet ja muut epäreilut edut, joita hän voisi tarjota – voisivat helposti muodostaa ylivoimaisen kiusauksen yksilöille, joita ne kiehtovat.

Hänen voidaan myös odottaa olevan HYVIN ovela

ja taitava valitessaan ihmisavustajiaan. Hän etsisi ensin tavallista älykkäämpiä ihmisiä, jotka ovat halukkaita kääntymään Jumalaa vastaan ja liittymään kapinaan, jolloin heidän Ajatuksensuuntaajiensa läsnäolo heidän sisimmässään päättyy. Pieni joukko näitä yksilöitä voisi muodostaa ensisijaisen yhteyden suurempaan kannattajien ryhmään, joka toteuttaa hänen juonensa ja saa luvatut palkkiot.

Niiltä harvoilta kunkin sukupolven edustajilta, jotka tietien tahtoen liittyisivät hänen leiriinsä, vaadittaisiin epäilemättä ehdotonta vaitiota, ja hän varmasti myös salaisi todelliset tarkoituksensa ”ihmissyväiltään”. Caligastialla on ollut runsaasti kokemusta ihmisten parissa työskentelystä.

Helppoa oli niin ikään saada taakseen mieleltään alkeellisten, evolutionaaristen luotujen kannatus. [67:4.6]

Näiden suorien vaikutuskeinojen lisäksi meitä on myös varoitettu Caligastian kyvystä käyttää hyväkseen ”piiloagentteja” – vilpittömiä yksilöitä, jotka uskovat toimivansa oikein, kuten kävi Serapatian tapauksessa:

Hän oli kaikissa toimissaan täysin rebellinen ja läpikobtaisen vilpiton. Hän ei ollut koskaan – ei edes myöhemminäkään – tietoinen siitä, että salakavala Caligastia käytti häntä tilanteeseen sopivana välikappaleena. [75:3.3; korostus lisätty]

Vaikka Caligastia on paha, hän ei ole typerä. Hän tuskin tuhlaa aikaansa joutavanpäiväiseen tai merkityksettömään pahantekoon, paitsi milloin se saa aikaan hämminkiä ja harhakäsityksiä hänen läsnäolostaan ja todellisista tarkoituksistaan.

Yleensä kun heikkojen ja hillittömien kuolevaisten oletetaan olevan perkeleiden ja riivaajien vallassa, he eivät ole kuin synnynnäisten ja ala-arvoisten viehtymystensä vallassa. Heidän omat luonnolliset taipumuksensa vievät heidät barbaan. Perkeleen tiliin on pantu varsin paljon paha, johon hänellä ei ole osuutta. [53:8.9]

Oikeuskäsittely ja sen edellytykset

Vaikka *Urantia-kirjassa* ei anneta täsmällistä ennustetta tuomioistuinkäsittelyn kokonaiskestosta, kirjoittajat ilmoittavat selvästi, mitä asioita siihen sisältyy ja mitkä ehdot on täytettävä ennen lopullista tuomiota; he esittävät myös useita arvioita siihen todennäköisesti tarvittavasta ajasta.

Näitä kysymyksiä koskeva hämmennys näyttää johtuvan paljolti siitä, että kapina sai myötämielistä tukea kolmella täysin erilaisella tasolla:

- 1) Satanian järjestelmän maailmat.
- 2) Evolutionaaristen maailmojen ihmistason yläpuolella oleva hallinto.
- 3) Evolutionaaristen maailmojen kuolevaisten asiat.

Urantia-kirjassa esitettyjä lausuntoja kapinan tilasta on aina tulkittava pitäen mielessä nämä kolme mah-

dollisuutta. Esimerkiksi Melkisedekin näkökulmasta kapina päättyi langenneissa maailmoissa niin pian kuin jumalalliset Pojat saapuvat. [53:9.7]

Se on totta, mutta se koskee vain noiden maailmojen ihmistason yläpuolella olevaa hallintoa, mikä tietenkin varmistaa, että sama tapahtuu lopulta myös kuolevaisten tasolla. Sama näkökulma on havaittavissa seuraavissa katkelmissa:

Ja kun Jeesus Hermonvuorella viettämänsä ajan jälkeen taas laskeutui alas, niin Luciferin kapina Sataniassa ja Caligastian kapinaliike Urantialla olivat itse asiassa selvitte tyt. [134:8.9; korostus lisätty]

Siellä, Hermonvuorella, hän oli ilman apua toimivana tämän maailman kuolevaisena kohdannut ja kukistanut Urantian vallantavoittelijan, Caligastian, joka oli tämän maailman prinssi. Tuona ikimuistettavana päivänä Jeesus Nasaretilaisesta oli universumin aikakirjojen mukaan tullut Urantian Planeettaprinssi. [136:3.1; korostus lisätty]

Ja kuten jumalallisten Poikien saapuessa muihin ”langenneisiin maailmoin”, Jeesus päätti kapinan tässä maailmassa hallinnollisessa mielessä käydessään kapinallisia vastaan Hermonvuorella. Caligastialta riistettiin lopullisesti asema ja kaikki valtuudet, ja kaikki hänen ihmistason yläpuolella olevat kannattajansa (Daligastiaa lukuun ottamatta) poistettiin planeetalta.

Pitää muistaa, että Caligastia oli yhä Urantian nimellinen Planeettaprinssi, – –. Hänet pantiin lopullisesti viralta vasta Kristus Mikaelin ollessa Urantialla. [75:2.2; korostus lisätty]

– – myöhemmin, Mikaelin ruumiillisen elämän aikana, tältä petturiprinsiltä riistettiin lopullisestikin kaikki valta Urantialla. [66:8.5; korostus lisätty]

Edentian Kaikkein Korkeimpien määräyksestä koko kapinallisten keskiväliolentojen ryhmää pidetään tällä hetkellä vangittuna. Enää he eivät vaeltele tässä maailmassa pahojaan tekemässä. [77:7.8]

– – tiettyihin kapinalliskerubeihin ja -serafeihin, heitäkin nimittäin oli maan päällä aina Kristuksen kuoleman ja kuoleistansun aikaan asti. [77:7.4]

Tuona ajankohtana Mikael asetti kahdestakymmenestä neljästä entisestä urantialaisesta koostuvan Jerusemin komission edustamaan häntä karanteenissa olevissa maailmoissa.

Yksi tämän neuvoston jäsen asuu nykyisin Urantialla residenttinä kenraalikuvernöörinä. [114:1.1]

Ihmistason yläpuolella olevan hallinnon asettaminen kuolevaisten planeetalle ei kuitenkaan välittömästi tai mielivaltaisesti muuta ihmisten ajattelua tai heidän sympatioitaan. Tämä on hyvin tärkeää! Universumin korkeammat vallanpitäjät eivät koskaan loukkaa

tai tukahduta ihmisen vapaata tahtoa. Ihmisten osallistumiselle Luciferin kapinaan annetaan rajoittamaton ilmitulomahdollisuus vieläpä ihmistason yläpuolisen lojaalin hallinnon suojeluksessa.

Ihmisen Poikana Jeesus vei päätökseen ja näytti toteen ihmisen voiton universumin kapinasta. Kapinan lopullinen kukistuminen maailmassamme odottaa nyt vain tulevaa aikaa, jolloin KAIKKI ihmiset tekevät samalla tavoin, mutta se voi tapahtua vasta hyvin kaukaisessa tulevaisuudessa, kuten jäljempänä tulemme näkemään.

Kapinallisten yritys pilata Mikaelin lahjoittautumistehtävä lopetti kaiken Satanian järjestelmän maailmoissa tunnetun sympatian heidän tarkoituksensa kohtaan ja saattoi siten kapinan päätökseen järjestelmätasolla.

Luciferin ja Saatanan yritettyä turmella Mikaelin, kun tämä oli lahjoittautuneena lihallsessa bambossa, kaikki heitä kohtaan tunnettu myötämielisyys on kadonnut koko Sataniasta, toisin sanoen muualta kuin eristetyistä synnin maailmoista. [53:8.2]

Kapinan päättyminen järjestelmätasolla ei ollut yksinkertaisesti vain hallinnollinen päätös. Se päättyi, koska kapinalliset menettivät kaiken myötämielisyyden ja tuen. IHMISTEN osoittama myötätunto kapinan johtajia kohtaan EI kuitenkaan ole kadonnut, minkä vuoksi kapina jatkuu yhä kuolevaisten tasolla.

Mikaelin lahjoittautuminen lopetti luopuneiden Planeettaprinssien planeettoja lukuun ottamatta Luciferin kapinan koko Sataniasta. [53:8.3; korostus lisätty]

Siksi Caligastian ja Daligastian täytyy pysyä vapaina:

Caligastia, petturi-Planeettaprinssinne, on yhä vapaana Urantialla. [53:8.6; korostus lisätty]

Tilanne pysyy epäilemättä nykyisellään siihen saakka kunnes koko Luciferin kapinan oikeuskäsittely on saatu päätökseen ja kunnes kaikkien siihen osallistuneiden kohtalosta on päätetty. [67:4.5; korostus lisätty]

Caligastia ja Daligastia tietävät, että kapina kuolevaisten tasolla on ainoa jäljellä oleva heidän elämäänsä pidentävä tekijä, joten heidän etunsa mukaista on kapinan ylläpitäminen mahdollisimman pitkään. Universumin hallitsijat eivät sillä välin viivytä mielivaltaisesti oikeuden päätöstä:

Lyhytnäköisten ja aikaan sidottujen kuolevaisten ei pitäisi kovin kärkevästi arvostella universumin asioiden kaukokatseisten ja kaikkiväisäiden hallintoviranomaisten toimeenpanemia viivytyksiä. [54:6.8]

On ilmeistä, että Immanuel neuvoi Mikaelia pysyttelemään kapinallisten yläpuolella ja antamaan kapinan kulkea luonnollista, itse tuhoon päättyvää kulkuun. Ja Päivien Yhdistyneen viisaus on ajallinen heijastuma

Paratiisin-Kolminaisuuden yhdistyneestä viisaudesta. [54:5.7; korostus lisätty]

Oikeudenkäyntiprosessia sääntelee universumin muuttumaton toimintaperiaate, joka edellyttää, että KAIKEN myötätunnon kapinallisia ja heidän vietteleviä viisastelujaan kohtaan on lakattava:

Edentian Päivien Uskollinen neuvoi Konstellaation-Isiä antamaan kapinallisille vapaat kädet, jotta kaikki myötätunto näitä pabantekijöitä kohtaan sitäkin nopeammin kiteytyisi Norlatiadekin joka ainoan nykyisen ja tulevan kansalaisen – jokaisen kuolevaisen, morontia- tai henkiolennon – sydämeistä. [54:5.9; korostus lisätty]

Huomatkaa, että tämä koskee KAIKKIA kuolevaisia – nykyisiä ja tulevia – eikä vain Urantialla vaan kaikilla Satanian kapinaplaneetoilla.

Orvontonin Korkeimman Toimeenpanijan henkilökohtainen edustaja antoi Jerusemissa Gabrielille neuvon huolehtia siitä, että jokaisella elävällä olennolla olisi täysi mahdollisuus kypsyttää barkittu kanta asioihin, joista Luciferin vapaudenjulistuksessa oli kysymys. [54:5.10; korostus lisätty]

Jotta ylösnousemuksen ovet Paratiisiin pysyisivät auki Norlatiadekin olennoille, oli välttämätöntä huolehtia siitä, että kapina kehittyi täyteen mittaansa, ja varmistaa, että kaikki sen kanssa tavalla taikka toisella tekemisissä olevat olennot määrittelisivät siiben tyhjentävän kantansa. [54:5.10; korostus lisätty]

”Tyhjentävä kanta” ei jätä mitään epäselväksi, ja ”kaikki sen kanssa tavalla tai toisella tekemisissä olevat olennot” käsittäisi myös kaikki kuolevaiset – nykyiset ja tulevat.

Tietoinen Isän olemassaolon kieltäminen ja harkittu, tarkoituksellinen pahuus ovat yhä vahvasti kuvassa mukana tällä planeetalla. Molemmat ovat Luciferin manifestista peräisin olevia väärän vapauden ilmentymiä ja Caligastian hyväksymiä.

Tarkoituksellinen, harkittu pahuus EI kuulu samaan kategoriaan kuin tavallinen evolutionaarinen pahuus kuten ahneus, itsekkyyys, kostonhimo, törkeä väkivalta, lyhytnäköiset intohimot jne. Harkittu pahuus ei tunne moraalisten pidäkkeiden asettamia rajoituksia. Se ylittää synnin ja paatumuksen rajalinjan näiden termien *Urantia-kirjan* mukaisessa merkityksessä.

Jeesus selittää asian näin:

Paha kuuluu myötäsyttyisessä tämän maailman luonnolliseen järjestykseen, mutta synty on asenne, joka kertoo tietoisesta kapinoinnista. Sen toivat tähän maailmaan ne, jotka lankesivat hengellisestä valkeudesta synkeään pimetyteen. [148:4.6; korostus lisätty]

Ja tässä on jumalallinen vastaus:

Salvingtonin Jumalallinen Hoivaaja julkaisi kolmantena itsenäisenä julistuksenaan valtuutuksen, joka määräsi, ettei

pidä tehdä mitään, mikä puolittain ebostaisi, pelkurimaisesti piilottaisi tai muuten kätkeisi kapinallisten ja kapinan inhoitavat kasvot. Enkelijoukot määrättiin työskentelemään synnin ilmeen täydellisen paljastumisen ja rajoittamattoman ilmoituksen abdoollisuuden hyväksi, sillä se olisi joutuisin tapa parantaa pahuuden ja synnin rutto täydellisesti ja lopullisesti. [54:5.11; korostus lisätty]

Caligastian ja hänen vehkeilijätoverinsa mielivaltaisen häätäminen ennen ”täydellistä ja lopullista parantamista” (ts. kun he pystyvät vielä tavoittelemaan ihmisten myötätuntoa ja kannatusta) EI ilmeisesti olisi tämän toimintaperiaatteen mukaista.

Arvioita kokonaiskestoajasta

Kuinka kauan tämän ”täydellisen ja lopullisen paranemisen” saavuttaminen kestää? Kuinka kauan kestää, ennen kuin Urantialla ei enää tavata syntiä ja paatumusta?

On totta, etteivät Uversan tuomioistuimet ole vielä antaneet toimeenpanopäätöstään Gabrielin vetoamukseen, jossa tämä pyytää hartaasti kapinallisten hävittämistä, mutta ajan täytyessä tällainen määräys on epäilemättä tulossa, sillä ensimmäinen askel tämän asian oikeuskäsittelyssä on jo otettu. [53:8.4; korostus lisätty]

Seuraavat katkelmat viittaavat siihen, että tämä ”ajan täytyminen” kestäisi 100 000–800 000 Urantian vuotta ja ehkä jopa siihen ”tulevaan aikaan” asti, jolloin planeettamme on valon ja elämän aikakauden kynnyksellä.

Alla oleva katkelma viittaa 100 000 vuoteen:

Ja kuitenkin se olisi parhaiten verrattavissa Luciferin elämän pituuteen siinäkin tapauksessa, että hänen nyt aloitettua tuomitsemistaan ei vietäisi päätökseen vielä sataantuhanteen Urantian vuoteen. [54:5.13; korostus lisätty]

Seuraavat kaksi katkelmaa viittaavat yhteensä sovitettuina 800 000 vuoteen:

Uversan koko neuvonantajakunta kehotti yksimielisesti Gabrielia antamaan kapinan kulkea oman luonnollisen tiensä päähän, vaikka sen seuraamusten kitkeminen vaatisi miljoona vuotta. [54:5.12; korostus lisätty]

– oikeusjutussa Gabriel vastaan Lucifer, joka merkittiin Uversan korkeimman oikeuden pöytäkirjoihin ajanlaskunne mukaan miltei kaksisataantuhatta vuotta sitten. [53:9.3; korostus lisätty]

1 000 000 vuotta (arvioitu kokonaisaika) miinus 200 000 vuotta (tähän mennessä kulunut aika) = 800 000 vuotta. Ja lisäksi todetaan:

On kaiken kaikkiaan mahdollista, että jonakin tulevana aikana Urantian ollessa lähestymässä valon ja elämän aikakautta, sen jälkeen kun Luciferin kapinaan ja Caligastian luopuruuteen liittyvät asiat on lopullisesti käsitelty, saamme nähdä –. [93:10.8; korostus lisätty]

”Urantian ollessa lähestymässä valon ja elämän aikakautta” on yhdenmukainen kahden muun kaukaiseen tulevaisuuteen viittaavan arvion kanssa. Sanaa ”lopullisesti” ei käytettäisi, jos tämä tapahtuma olisi odotettavissa aivan lähiaikoina.

Lisää perusteita sille, että Caligastian sallitaan viipyä näin kauan keskuudessamme, tuodaan esille seuraavassa:

Aika on kuluessaan lisännyt Luciferin mielettömyydestä koituvaa hyvää. Ja kun rankaisua vaativa paha kehittyi täyteen mittaansa verrattain lyhyessä ajassa, on ilmeistä, että kaikkiviisaat ja kauko katseiset universum in hallitsijat epäilemättä pidentäisivät yhä hyödyllisemmiksi käyvien seurausten sadonkorjuuaikaa. Näistä monista muista syistä välittämättä, joiden takia Satanian kapinallisten vangitsemista ja tuomitsemista viivytettiin, tämä yksikin syy olisi riittänyt selitykseksi siihen, miksei näitä synnintekijöitä internoitu aikaisemmin ja miksei heitä ole tuomittu ja hävitetty. [54:6.7; korostus lisätty]

Toisin sanoen, tulee kestämään kauan, ennen kuin

lopullinen tuomio langetetaan. Sillä aikaa ne ”yhä hyödyllisemmiksi käyvät seuraukset” siitä, että Caligastian annetaan viipyä planeetalla, painavat vaa’assa paljon enemmän kuin hyöty, joka olisi koitunut hänen mielivaltaisesta poistamisestaan ennen näiden ongelmien lopullista päätökseen saattamista.

Lopuksi

Eräs Luciferin fiaskon merkittävistä seurauksista tulee olemaan sellaisen sivilisaation kehittyminen tähän maailmaan, joka on täysin vastustuskykyinen universumin kapinaa kohtaan. Urantia tulee lopulta saavuttamaan valon ja elämän huolimatta kapinallisen entisen Planeettaprinssin sitä vastustavista ponnisteluista.

Elämistä kapinan keskellä pidetään selvästi ainutlaatuisena ja arvokkaana kokemuksena kokonaisuuden kannalta. Se antaa tehokkaan rokotuksen mitä tahansa tulevaisuudessa mahdollisesti syntyvää kapinaa vastaan. Lukemattomat urantialaiset tulevat yksilöinä viemään tätä voimallista viisautta läpi kaikkien tulevien aikojen ja ikuisuuden.

Kääntänyt Leena Kari

Totuuden opettamisen taito

SHEILA KEENE-LUND

Yhdysvallat

Lähetettäessään apostolit ensimmäiselle lähetysretkelle Jeesus sanoi heille: *Opettakaa, että kaikki, mikä on ihmisen velvollisuus, on sisällytettävissä tähän yhteisen ainoan käskyyn: Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, koko mielelläsi ja sielullasi ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. [163:4.8]* Ohje vaikuttaa varsin yksinkertaiselta, mutta sitä se ei oikeastaan ole. Ei vaadi paljontakaan kertoa ihmisille tarinasi, jakaa heidän kanssaan tietämyksesi; vaatii paljon enemmän inspiroida heidät puheittesi ja tekojesi kautta kehittämään intohimo Jumalan ja muiden ihmisen rakastamiseen. Juuri tällaista Jeesus pyysi opetuslasten tekemän.

Minulle tämä kertoo, että totuuden opettamisen taidossa ei niinkään ole kysymys tiedonjakamisen taidokkuudesta; sellaisen taidon voi oppia. Minulle opettamisen taitoon kuuluu se, kuinka totuudellisesti heijastamme elämässämme sitä, mitä opetamme. En muista ainuttakaan tosiasiaa siitä, mitä opettajamme kolmannella luokalla minulle opetti, mutta tiedän, että hän syytti minuun oppimisen intohimon.

Päätöstemme ja toimiemme laadussa heijastuu elämäämme ohjaavan maailmankatsomuksen täsmällisyys. Pelkkä silmäys maailmassa vallitsevaan väkivaltaan – etupäässä niin kutsuttujen uskonnollisten ihmisten välillä – riittää osoittamaan, että nykyisillä maailmankatsomuksilla on huutava tarve laajemmista hengellisistä totuuksista. *Urantia-kirja* antaa ihmiskunnalle tuoreita ja uusia käsityksiä, jotka täyttävät uskonnollisissa näkemyksissämme ammottavat aukot; se myös laajentaa ja kohottaa niitä. Laaja-alainen ja johdonmukainen universumiperspektiivi kykenee

kohottamaan ja harmonisoimaan hajanaiset filosofiat ja kohottamaan yksilöiden päätöksiä ja tekoja. Kysymys kuuluu: Miten tehokkaasti me lukijoina toimimme tämän päämäärän hyväksi?

Ollessamme tehokkaita *Urantia-kirjan* opiskelijoita kokemuksenamme on intohimo, joka lähtee siitä, että todellakin suhtaudumme siihen viidentenä käänteentekevänä ilmoituksena. Se merkitsee *Urantia-kirjan* potentiaalien elävöittämistä niin, että se tunkeutuu filosofisen kaaoksen ja hengellisen pysähtyneisyyden läpi. Tähän päästäksemme emme voi vain poimia sellaisia valikoituja *Urantia-kirjan* käsitteitä, jotka saavuttavat meissä vastakaikua, ja sitten sovittaa ne omaan uskonnon filosofiaamme Meidän tulee sen sijaan ryhtyä haasteelliseen yritykseen sovittaa uskonnon filosofiamme *Urantia-kirjassa* esitettyihin kosmiisiin totuuksiin.

Parhaiden palojen valikoiminen voi vain jatkaa maailman jakautuneisuutta, sillä emme itse asiassa tee mitään, joka poikkeaisi edellisten sukupolvien tekemisistä. Jos valintamme on ottaa vastaan *Urantia-kirjan* esittämä haaste, niin silloin maailma alkaa hitaasti mutta varmasti heijastella sitä rauhaa ja edistystä, jotka seuraavat sellaisista päätöksistä ja teoista, joita ohjaa enenevässä määrin looginen ja kaikenkattava näkemys universumista.

Jeesuksen universumiperspektiivi oli täysimääräinen, ja juuri tämä seikka erottaa Jeesuksen kaikista muista uskonnollisista johtajista sekä ennen hänen lahjoittautumistaan että sen jälkeen. Jeesus tunsii Universaalisen Isän ja rakasti häntä. Hän tunsii Isän

persoonallisuuden, ja vaikkei hän voinutkaan selittää sitä aikalaisilleen, hän voi silti paljastaa Isänsä ominaisuuksia kaikessa, mitä hän sanoi ja teki. Jeesukselle oli tuttua sielun ja hengen välinen ero. Hän tunsi taivaat ja valtavan taivaallisen hierarkian. Hän tiesi, että universumi on suunnaton ja monimutkainen, mutta hänen oli mahdotonta selittää sitä noiden aikojen yksinkertaiselle järjenjuoksulle. Koska Jeesuksella oli näin täysimääräinen perspektiivi, se ravitsi hänen haluaan täyttää Isän tahto – kehittää itseään niin, että hän saattoi entistä paremmin palvella muita. Hän käytti hyväkseen jokaisen tilaisuuden oppia ja kasvaa. Tämä täysimääräinen perspektiivi, joka hänellä oli no nuorena, mahdollisti hänen tajuta totuus ja tunnistaa erhe, kun hän tarkasteli muinaista Eenokin kirjaa. Juuri tämä täysimääräinen perspektiivi teki hänelle mahdolliseksi olla lujalla maaperällä arvostelijoiden keskellä eikä mennä mukaan opetuslastensa haihatteluihin, kun nämä puhuivat jälleensyntymästä, joka oli tuolloin suosittu käsitys. Jeesuksesta huokuva totuuden harmonia tuli esille kaikissa hänen sanoissaan ja teoissaan, ja se inspiroi edelleen nykypäivänkin ihmisiä olemaan niin hyviä kuin he vain kykenevät olemaan.

Miten siis voimme ryhtyä kehittämään kykyämme elää totuutta Jeesuksen tavoin, jotta me siten saatamme inspiroida muita olemaan niin hyviä kuin he vain kykenevät olemaan; kasvamaan Jumalan ja muiden rakastamisessa? Tässä muutama ehdotus:

- Perehdy haastaviin *Urantia-kirjan* käsitteisiin – älä millään muotoa hylkää niitä.
- Uhmaa mukavuusvyöhykkeitäsi: *Henkeen perustuva uskonto merkitsee ponnistelua, kamppailua, ristiriitaa, uskoa, päättäväisyyttä, rakkautta, lojaalisuutta ja edistymistä* [155:5.11]
- Harjoita joustavuutta ilman tuomitsevuutta. Kunnioita muiden ihmisten näkemyksiä ja hillitse saarnaamisen ja läksyttämisen halua.
- Aivan ensimmäiseksi tunnista se seikka, että oikean viisauden seuralaisena on nöyryys – se seikka, että sinulla on paljon opittavaa. Toisekseen, oikea totuus vaalii kasvavaa Jumalan arvostamista ja rakastamista. Ja se heijastuu ihmissuhteissasi.
- Päätöksiä tehdessäsi, kysy itseltäsi: ”Tuoko tämä minut lähemmäksi Jumalaa ja Jumalan lähemmäksi minua?” Tällainen itseltään kysyminen kohentaa ajatteluasi niin, että toimesi kasvavassa määrin heijastelevat ”paras tapa” tehdä näitä asioita.

Oman tietämyksemme opettaminen edistää henkilökohtaista kasvua; elävä totuus edistää rauhaa ja sosiaalista edistystä. Opettämisen taito paljastuu näiden kummankin yhdyntymisessä.

Kääntänyt Seppo Kanerva

Jeesuksen pedagogia

MARGARITA MARÍA NIÑO TORRES
Kolumbia

Ikäni opettajana ja viimeiset vuodet *Urantia-kirjan* opiskelijana toimineena tahdon kertoa muutamia ajatuksiani Jeesuksen pedagogiasta jokaiselle tähän konferenssiin osallistujalle.

Kaikesta hänen opetustensa levittämiseen kohdistuneesta vastustuksesta huolimatta, jotkin niistä ovat säilyneet ja ovat jatkuvasti saaneet osakseen monien ihmisten huomion ja rakkauden; monet oppilaistani kuuluvat tähän joukkoon. Nämä opetukset ovat saaneet minut ja oppilaani kysymään: Mikä oli niiden pedagogisten periaatteiden perusta, jotka Jeesus kehitti eläessään Mestarina maailmassamme?

Urantia-kirja esittää Jeesuksen, Ihmisen Pojan, elämästä ja teoista monenlaisia yksityiskohtia, ja olen valikoinut niistä seuraavat näkökohdat, joilla hemmottelen itseäni jakamalla ne teille veljellisenä kiintymyksen osoituksena.

Valikoimalla tiettyjä elementtejä *Urantia-kirjasta* voimme selkeästi yksilöidä joitakin niistä perusperiaatteista, jotka hallitsevat hänen opetuksellista työtään: toimintaohjeita, joita hän nimenomaisesti suosittelii apostoleilleen sekä ohjeita, jotka voimme päätellä hänen elämänsä tosiasioista.

Tarkastelemme Jeesuksen pedagogian kahta puolta: hänen tarjoamansa koulutuksen tavoitteita ja hänen käyttämiään menetelmiä niiden tavoittamiseksi.

1. Lähdetäänpä liikkeelle identifioimalla Jeesuksen seuraajilleen antaman koulutuksen tavoitteita:

Asetettuaan apostolit virkaansa Jeesus suostui pelokkaiden avustajiensa pyyntöön lykätä matkaa Jerusalemiin, jossa julkisen toiminnan oli määrä alkaa; sen sijaan hän jäi heidän kanssaan vielä viikoksi Galileaan. Hän vastaili heidän kysymyksiinsä ja selitti eri tavoin sen toiminnan olennaisia piirteitä, jonka hän oli juuri antanut apostolien käsiin. Näiden oli määrä jatkaa hänen työtään ja tuoda ihmisille julki tietoa Isästä ja saada nämä, uskon kautta, tietoisiksi siitä tosiasiasta, että he olivat Isän lapsia. Hän havaitsi, että apostolit eivät olleet täysin omaksuneet hän opetuksiaan. Hän päätti esittää Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle toistamiseen opetuksensa peruspiirteet, jotta nämä puolestaan pystyisivät omin sanoin välittämään paremman ymmärryksensä tovereilleen.

Tällaisella erityisellä ja antaumuksellisella kurssilla Jeesus sai nämä kolme apostolia tietoisiksi toimista ja asenteista, jotka näiden tuli omaksua poliittisiin näkökohtiin, taloudellisiin asioihin, henkilökohtaiseen uskontoon ja sosiaalisiin kysymyksiin. Jeesus asetti perheen Jumalaa koskevan opetuksen perustaksi. Siitä huolimatta teksti on yksiselitteinen todetessaan, että

perhe on instituutio, joka ei säily kuoleman taakse [140:8.14]. Silti se elämän ensimmäisinä vuosina esittää epäilemättä ensiroolia luodessaan parhaat valmiudet vastata opetukseen Jumalasta ja universonista niin pitkäksi aikaa kuin kuolevaisen elämämme jatkuu. [140:8.14].

Kaksi lukua jälkeensä voimme lukea ”oppitunnin perheestä”. Jeesus esitti sen Betaniassa, ja siinä hän totesi, että ”valtakuntaidea” ei ollut paras mahdollinen tapa havainnollistaa ihmisten ja Isän välistä suhdetta. Jeesus sanoi: *”Jonkin toisen aikakauden ihmiset ymmärtävät valtakunnan evankeliumin paremmin, kun se esitetään käyttäen sanoja, jotka kertovat perheenjäsenten välisistä suhteista – kun ihminen ymmärtää uskonnon opetuksesi Jumalan isyydestä ja ihmisen veljeydestä; siitä, että ihminen on Jumalan poika.”* [142:7.4]

Selvitettyään perhe-elämän seitsemän peruspiirretä, jotka kaikki liittyvät sekä vanhempien että perheen ympäristön olosuhteisiin, Mestari puhui tuntien ajan kyseisten piirteiden soveltamisesta ihmisen, maisen pojan, ja Jumalan, Paratiisin-Isän, välisiin suhteisiin.

Jos siirrymme Jeesuksen kuolemaa välittömästi edeltäneeseen keskiviikkoon, saamme tietää hänen keskustelustaan Johannes Markuksen kanssa. Johannes oli päättäväinen poika, joka rohkeni pyytää saada pitää Jeesukselle seuraa kukkuloilla, jonne tämä halusi vetäytyä yksinäisyyteen ja pitämään yhteyttä Isäänsä. Heidän vuoropuhelunsa yksinomaisena aiheena oli perheen vaikutus lapseen tämän lapsuuden ja nuoruuden aikana. Keskustelun kuluessa Jeesus korosti sitä, mikä toisiaan ja lapsiaan rakastavien – mutta näitä pilalle hemmottelomattomien – vanhempien vaikutus on lasten mieleen. Hän sanoi myös, että ajan tullen vanhempien tulee luottaa lapsiinsa ja sallia näiden ottaa riskejä. *Lapsen myöhemmästä elämästä tulee onnellinen tai onneton, helppo tai vaikea sen mukaan, millaista on hänen varhaisin mentaalinen ja emotionaalinen elämänsä, jota säätelevät mainitut, kodissa vallitsevat sosiaaliset ja hengelliset suhteet.* [177:2.5]

Näistä kolmesta erikseen mainitusta tuokiosta, mutta myös monista niistä esimerkeistä, joilla hän koetti havainnollistaa Isän rakkautta, armeliaisuutta ja kaitselmusta, voidaan päätellä, että Jeesus pyrki muovaamaan seuraajistaan miehiä ja naisia, isä ja äitejä, jotka kykenisivät kasvattamaan lapsensa niin, ettei uudella sukupolvella olisi mitään vaikeutta löytää tietään kohti vapaata uskonnon valintaa ja henkilökohtaista jumalasuhdetta.

Jeesus tietenkin kutsui kaikki kuulijansa astumaan Isän valtakuntaan; se kuului hänen työhönsä. Mutta hänen pedagogisen toimintansa tavoitteena oli, että he saavuttavat sellaisen kypsyyden, joka tekisi heistä tasapainoisia ja rakastavia vanhempia. Sellaiset vanhemmat mahdollistavat lastensa matkan vapautteen niin, että nämä aikanaan ja ilman julman, surullisen, ylen määrin kontrolloidun tai pilalle hemmotellun perhekokemuksen taakkaa tekevät elintärkeän päätöksen Jumalan pojan aseman vastaanottamisesta.

Se, että Jeesus tähdensi vanhempien asianmukaisista suoriutumista tehtävästään, on täysin sopusoinnussa sen kanssa, mitä luemme seitsemästä mansiomaailmasta kertovasta luvusta. Saamme tietää, että ylös-

nousevilta kuolevaisilta vaaditaan kokemusta – omien tai muiden – lasten kasvattamisesta. Kokemukseen kuuluu lasten ohjaaminen ja huoltaminen näiden puberteetti-ikään saakka. (47:2)

2. Tarkastelkaamme Mestarin menetelmiä

Edreissä, Dekapoliin kiertomatkan kuluessa, Jeesus esitteli muutamia pedagogiansa periaatteita ohjeistessaan saarnaajia ja uskovia. Mestarin julkituomat peruseriaatteet olivat:

Kunnioitakaa ihmisen persoonallisuutta. Älkää milloinkaan pakottako ketään kuulijaa astumaan uskon tielle. Älkää käyttäkö musertavaa järkeilyä tai älyllistä ylivoimaisuutta tuodaksenne ihmisiä valtakuntaan.

Älkää koskaan heikentäkö tai loukatko kuulijan itsetuntoa. Jos ihminen menettää itsekunnioituksensa ja -arvostuksensa, hän masentuu ja etäännyttää sen totuuden hyväksymisestä, että hän kuuluu Jumalan lasten perheeseen. Jeesus ei koskaan pilkannut ketään kuulijaansa tai seuraajaansa, vaikka näiden kysymykset olivat välillä typeriä ja osoittivat hänen sanojensa täydellistä ymmärtämättömyyttä.

Välttäkää pelkoa luovia keinoja ihmisten voittamisessa valtakuntaan. On halveksittavaa painostaa henkilöä rangaistuksin tai uhkauksin, jotta hän hyväksyisi totuuden, joka hänelle halutaan opettaa.

Opettakaa, että väkevät tuntemukset ja suuret tunteet eivät merkitse samaa kuin Jumalan Hengen opastus. Väkijoukon keskellä syntyvä tunne, lohduttavan sanoman kuunteleminen ja emotionaalinen väristys rukouksien tai ylistyslaulun kuullessaan ei tarkoita, että sellaiset ylevät tuntemukset välttämättä edustavat sen paremmin uskoa kuin – mikä tärkeämpää – sitä, että Jumalan totuus on kyseisen henkilön sisimmässä.

Puhukaa selkeästi ristiriidoista, jotka on välttämätöntä voittaa, jotta hengellinen elämä olisi todellista. Osoitakaa, että valtakuntaan asuvien kamppailu on ainutlaatuista: uskon kamppailua, taistelua epäilystä ja epäuskoa vastaan. Se, että Jumala ei sido eikä pakota ketään uskomaan hänen rakastavaan Isyyteensä, ei tarkoita, että hän on joku heikko olenno, jota on helppo petkuttaa tyhjillä sanoilla. Hengellisen elämän kasvu tuo mukanaan monia taisteluja lihallisuudessa eletävän elämän kanssa, mihin kuuluu sille ominaiset sidokset, tavat ja vaatimukset. Kysymyksessä on pitkä matka, mutta se käy jatkuvasti valoisammaksi, sitä mukaa kun uskon valo auttaa niitä, jotka tosissaan haluavat löytää Jumalan.

Evankeliumin opettaminen on yhtä kuin opettaa ystävyyttä Jumalan kanssa. Sen osoittaminen, että Jumala on todellinen persoona, jonka rehellinen ihminen voi löytää, ja jonka kanssa voi solmia oikean ystävyyssuhteen, on paras keino voittaa ihmisiä uskonelämään.

Julistakaa evankeliumia hyvänä sanomana, joka täyttää mielen innostuksella ja hyvällä tuulella. Jos Mestarin apostoleilleen ja opetuslapsilleen välittämä evankeliumi johtaa pelon tai ahdistuksen tai jonkin muun masentavan tunteen voimistumiseen,

on epäilemättä menossa jompikumpi seuraavista kehityskuluista: Joko opettaja on poikennut Jeesuksen pedagogisista periaatteista – periaatteista, jotka luonteensa puolesta voivat johtaa vain suurempaan ilon ja vahvistuneeseen elämänhalun – tai opetuslapsi, haluaa omien hengelliseen elämään liittyvien uskomustensa olevan muokkaamattomina yhteneväisiä Jeesuksen opetusten kanssa. Tällainen koherenssin puute voi johtaa vain vakavaan mielelliseen ja hengelliseen epätasapainoon.

Älkää lohduttako niitä, jotka sortuvat ongelmiinsa pyrkimättä niiden voittamiseen. Lohduttuksen osoittaminen jollekulle, joka yksinkertaisesti vain kohtaa omien toimien tai toimettomuutensa seuraamukset, sanomalla hänelle, että nuo huonot kokemukset ovat Jumalan lähettämiä, on erittäin valheellista lohduttamista. Jumala ei lähetä vääryyttä. Yleensä vääryydet ovat seuraus niistä kärsivien omista toimista, jos kohta toisinaan ne voivat olla ajallisuuteen kuuluvia sattumia.

Selittäkää, että usko ei varjele ongelmilta, mutta se auttaa uskovaa kohtaamaan ne pelotta. Kun uskova on pulmia tai hän kärsii, uskon suoma lohdutus on siinä, että sen myötä tietää Isän olevan tietoinen näistä tuskallisista olosuhteista, ja aivan var-

masti hän on lähellä auttamassa lastaan löytämään ulospääsytien.

Monissa tilanteissa ja varsinkin erilaisista syistä Jeesus toi vähin erin näkyville ihmisille kaikkina aikoina osoittamansa kasvatuksen metodologian. Metodologiaan kuuluu, että se suuntautuu aina hänen kuulijoidensa mielelliseen ja hengelliseen kasvuun. Välittömänä seurauksena tästä kasvusta koituu uutta elämisen iloa, joka ei riipu taloudellisista, sosiaalisista tai poliittisista olosuhteista vaan pelkästään siitä, että tuntee syvästi olevansa Jumalan poika.

Tätä lyhyttä yhteenvedoa Jeesuksen pedagogiasta, sen Mestarin pedagogiasta, joka keskusteli mielellään tavallisten ihmisen kanssa, mutta ei halveksinut mahimiehiäkään; jonka kielenkäyttö oli aina yksinkertaista, niin että kuulijat kykenivät ymmärtämään häntä; joka ilman vaikeuksia delegoi tehtävän ikuisten totuuksien opettamisesta sellaisille, jotka eivät voineet häntä ymmärtää; tätä yhteenvedoa voi jokainen *Urantia-kirjan* sellainen lukija laajentaa, joka haluaa ottaa huomioon Mestarin sanat, hymyt ja hyväntuulisuuden. Ne kaikki tulivat esille hänen matkatessaan maailmamme läpi.

Kääntänyt Seppo Kanerva

Jeesuksen opetukset ja opetukset Jeesuksesta

CHRISTOPHER MOSELEY
Yhdistynyt Kuningaskunta

Kristinuskon historiasta, siitä, kuinka Jeesuksen yksinkertaisista opetuksista päädyttiin jakautumiseen, skismaan ja hajaannukseen, tulisi ottaa oppia luodattessamme *Urantia*-liikkeen tulevaisuutta. On tärkeää ymmärtää ja analysoida niitä syitä, jotka johtivat siihen, että Jeesuksen opetuksista tuli opetus Jeesuksesta. Tämä ero näkyy selvimminkin siinä, kuinka evolutiivinen kristinuskko ja vastaavasti oma ilmoituksemme käyttävät termejä ”Herra” ja ”Mestari”, kun ne viittaavat Jeesukseen. Käsittelen tässä artikkelissa kristinuskon historiaa neljännen aikakautisen ilmoituksen pohjalta leviävänä kehityskontona ja pyrin tekemään siitä johtopäätöksiä viidennen aikakautisen ilmoituksen, *Urantia-kirjan*, opetusten suhteen.

Meillä, *Urantia-kirjan* lukijoilla, jotka olemme saaneet niin välittömän kuvan Jeesuksen elämästä ja opetuksista, että tunnemme halua olla hänen *kaltaisiaan*, tulisi olla muihin Jeesuksen seuraajiin verrattaessa paremmat edellytykset tehdä ero Mestariimme omien ja jälkikäteen hänen nimissään kehityksen opetusten välillä. Tässä artikkelissa käyn läpi kanssanne kristinuskon varhaisvaiheita ja pyrin vertaamaan niitä oman liikkeemme varhaisvaiheisiin unohtamatta kuitenkaan sitä, että oma liikkeemmekin on ottamassa vasta ensiaskeleitaan. Voisimmeko me ensimmäiset viidennen aikakautisen ilmoituksen välittäjät ottaa oppiksemme kristillisen kirkon kehityshistoriasta ja

välttää tuhoisat hajaannukset ja skismat? Lisäisikö myös intoamme niitten varhaisten opetuslasten osoittama urheus, joka sai kirkon julistamaan osan heistä myöhemmin pyhimyksiksi.

Mestariimme ei jättänyt jälkeensä tälle planeetalle mitään kirjoituksia. Miksi hänen valtuutukseensa kuului seuraava määräys? *Älä jätä planeetalle jälkeesi mitään kirjoituksia. Pidättäydy kirjoittamasta mitään kestäville materiaaleille, kiellä kumppaneiltasi kaikenlainen kuvien ja muiden liballista minuuttasi esittävien teosten valmistaminen. Pidä huoli siitä, ettei planeetalle sieltä poistumisesi aikaan jää jäljelle mitään, joka mahdollisesti antaisi aiheen esineelliseen jumalointiin.* [120:3:7] Koska Jeesus ei jättänyt jälkeensä mitään kirjallista perintöä, täytyi hänen seuraajiensa merkitä muistiin ja esittää oma tulkintansa hänen opetuksistaan. Uuden testamentin keskeisintä sisältöä ovat evankeliumit. Vaikka jokainen niistä esittää suunnilleen saman kertomuksen, ne korostavat Mestarin elämästä ja opetuksista silti eri näkökulmia. Suurin erottava tekijä neljännen ja viidennen ilmoituksen välillä on se, että viides annettiin kirjallisena. Se on kirjallinen, mutta meille kuolevaisille usein vaikeaselkoinen. Lopulta neljäskin ilmoitus kiteytyi kirjalliseen hahmoon, mutta vasta jälkikäteen kuolevaisten toisilleen kirjoittamana kielellä, jota toisetkin ymmärsivät. Sen vuoksi väite siitä, että *Raamattu* olisi Jumalan sanaa, on kyseenalainen ja tämän saman johtopäätöksen voi tehdä viidennen ilmoituksen perusteella. Ei

sovi kuitenkin unohtaa, että Jeesus käytti puheis-
saan useimmin helposti ymmärrettäviä termejä, mutta
siitä huolimatta hänen kuulijansa näyttivät tulkitsevan
häntä tahallisesti väärin.

Jeesusten opetusten tulkitseminen väärin ei johdu
siis pelkästään kirjoitetusta sanasta. Kun Jeesus käytti
vertauskuvia, hän jätti sanomaansa tulkinnanvaraa.
Kuinka paljon enemmän mahtoikaan jäädä tulkin-
nanvaraa hänen kuolemansa jälkeen hänen sanoista
tehtyihin kirjauksiin?

”Kristitty” on termi jota käytettiin ensimmäisen
kerran 30-luvun lopulla Antiokiassa.

– – ja löydettyään toi hänet Antiokiaan. Yhdessä he toi-
mivat seurakunnan keskuudessa kokonaisen vuoden, ja
suuri joukko ihmisiä sai heiltä opetusta. Antiokiassa
alettiin ensimmäiseksi käyttää opetuslapsista nimitystä
kristitty. [Raamattu, Apostolien teot 11:26]

Kristus tulee kreikkankielisestä sanaan ”hristos”,
joka on käännös hepreankielisestä ’voideltua’ tarkoi-
tavasta mašiah (messias)-sanasta. Koko Uusi testa-
mentti on ensimmäiseltä vuosisadalta. Kaikki sen
kirjat ovat suoraan tai epäsuorasti apostolien työtä.
”Apostolisella” opetuksella on erityistä painoarvoa.
Se on kanonisoitua, ja koko kirkkolaitoksen tulee
mukautua siihen. Kristittyjen elämänolosuhteet ja ne
moraaliset tilanteet, joihin he joutuvat, ovat muuttu-
neet (päättöpäin katsoen) radikaalisti apostolien päi-
vistä. Muotoutuneet kirkkokunnat ovat reagoineet
siihen monilla eri tavoilla. Esimerkiksi helluntailaiset
ryhmät etsivät suoraa ohjausta nykyisiin elämäntilan-
teisiin spontaaneista ”inspiroiduista” lausumista, kun
taas perinteinen kirkko tukeutuu Raamattuun ja pyrkii
tulkitsemaan sen relevantiksi nykyajankin kannalta.
Kirkon hierarkia vakiinnutettiin, jotta varhaiskristilli-
syyden oppi pysyisi puhtaana. Korkein auktoriteetti
kussakin varhaiskristillisen, itsehallinnollisen paikal-
liskirkon yhteisössä oli piispalla (kreikan sanasta ’epi-
skopos, ’päällekatsoja’). Nämä varhaiset juutalaiset
ryhmät toimivat enemmän tai vähemmän itsenäisesti.
Kreikkalaisten pakanoiden kääntymistä Antiokiassa
kuvataan Apostolien tekojen luvussa 11. Ne, jotka
Stefanoksen surmaamisesta alkaneen vainon tähden olivat
hajaantuneet, kulkivat Foinikiaan, Kyprokseen ja Antioki-
aan saakka mutta eivät julistaneet sanaa muille kuin juuta-
laisille. Heidän joukossaan oli kuitenkin muutamia kypros-
laisia ja kyreneläisiä, jotka Antiokiaan saavuttuaan saarna-
sivat myös kreikkalaisille hyvää sanomaa Herrasta Jeesukses-
ta. Herran käsi oli heidän tukena, ja suuri joukko ihmisiä
kääntyi ja uskoi Herraan. (Emt. Apostolien teot 11:19
–21) Vaikka kyse oli lahkosta juutalaisuuden sisällä,
sallittiin merkittäviä poikkeuksia: ympärileikkaamista
ei enää edellytetty, pelkkä usko riitti. Tämän vuoksi
juutalaisten ja ei-juutalaisten välisen sekaryhmien
muodostuminen oli vapaata, sillä heidät sitoi yhteen
uskonnollinen vakaumus. Noudatettiin pikemminkin
Jeesuksen antamia ohjeita kuin hänestä annettua ope-
tusta.

Jeesuksen opetukseen ei kuulunut Rooman ikeen
karistaminen, mutta tiedämme, että häneen kohdistui
vahvoja odotuksia johtaa juutalaiset Rooman valtaa

vastaan. Jo ensimmäisen sukupolven aikana Jeesuk-
sen kuoleman jälkeen ei-juutalaisten käännynnäisten
määrä oli hänen juutalaisia seuraajiaan lukuisampi.
Kun juutalaiset kapinoivat vuonna 70, roomalaiset
hävittivät kostoksi sekä temppelin että juutalaisen
valtion, silloin uudet kristityt pakenivat Jerusalemissa,
juutalaisen valtion keskuksesta. Siitä alkoi kristinus-
kon erottautuminen juutalaisuudesta. Tässä kääntees-
sä Jeesuksen opetuksilla oli hänen taustaansa liittyviä
tekijöitä parempi mahdollisuus päästä esille.

Ulkojuutalaiseen yhteisöön syntynyt rabbi Saul
aloitti Antiokiassa kirkon muokkauksen uuteen kuo-
siin. Saul ei ollut tuntenut Jeesusta henkilökohtaisesti,
mutta koska hän väitti nähneensä Jeesuksen tämän
kuolleista heräämisen jälkeen, häntä pidettiin aposto-
lina. Saul uskoi Pyhän Hengen vuodattamiseen kai-
ken lihan päälle ja omaksui ei-juutalaisen nimen Paa-
vali (Pavlos) – nimen, jolla mekin hänet tunnemme –
korostaakseen kreikkalaisten uskovien riippumatto-
muutta juutalaisesta traditiosta. Hän matkusteli laajas-
ti Vähässä-Aasiassa ja osassa Eurooppaa.

*Kristinuskon hellenisointi alkoi tosimelessä sinä ikimuis-
tettavana päivänä, jolloin apostoli Paavali seisoi Ateenan
areiopagineuvoston edessä ja kertoi ateenalaisille Tunne-
mattomasta Jumalasta. Siellä, Akropolin varjossa, tämä
Rooman kansalainen julisti näille kreikkalaisille omaa
versiotaan uudesta uskonnosta, joka oli saanut alkunsa
Galilean juutalaisella maaperällä. Ja kreikkalaisessa filo-
sofiassa ja monissa Jeesuksen opetuksissa oli jotakin kum-
mallisen samankaltaista. Niillä oli yhteinen päämäärä,
molemmathan tähtäsivät yksilön esilletuloon. [195:1.1]*

Herra-käsitteen käytöllä Paavali suosi tiettyä näke-
mystä Jeesuksesta. Tiedämme tosiaan omastakin il-
moituksestamme, että monet nöyrät ja syvän kunni-
oituksen vallassa olevat ihmiset kutsuivat Jeesusta
Herraksi, vaikkei hän sitä heiltä koskaan edellyttänyt.
O Kyrioksesta, Herrasta, tulikin pian kristillisen doktriin-
in ydin. Tämä käsite hartaan kunnioituksen kohteesta
istui hyvin kreikkalaiseen filosofiaan ja mysteerikult-
teihin. ”Mestari” puolestaan liittyy toisenlaiseen
käsitteeseen, sillä se tarkoitti opettamista, ei käskyttä-
mistä. Joka tapauksessa Se Jeesuksen opetus, joka oli
muuntanut juutalaisten uskoa, oli uhraamisen, ympä-
rileikkaamisen ja tiukkojen sapattisääntöjen hylkäämi-
nen.

Uhri ja sovitus liittyvät käsitteinä toisiinsa. Siinä
vaiheessa, kun kirkko muotoutui ja jakautui, se ei ol-
lut päässyt kokonaan irti uhraamisen ideasta, sillä
yhä Jeesus Lunastajaa pidettiin kostonhimoisen Ju-
malan edessä uhrattavana luonnoston syntisen ihmis-
kunnan sovittajana. Koko tämän idean läpikäyvänä
on tieto Kristuksen kuolleistanoususta, mikä antaa
ymmärtää, että kuolevainenkin vapautuu lihallisuu-
desta. Kuolleistanousu on idea, joka erottaa kristinus-
kon selvästi juutalaisuudesta, mutta sovitusoppi on
juutalaisuudesta periytyvä jäännös.

Kreikan sana ortodoksia tarkoittaa ”oikeaa us-
koa”, ja se voitti maaperää, kun Jeesuksen opetukset
alkoivat syrjäytyä opetuksilla Jeesuksesta.

Hierarkia ja johtajuus alkoivat muodostua orto-

doksian, oikeuskoisuuden, ympärille ensimmäisellä vuosisadalla. Piispa oli paikallisen kirkkoyhteisön johtaja. Vaikka oikeuskoisuutta vaalittiin ja vahvistettiin, kirkko ei ollut vielä keskusjohtoinen. Tuona aikakautena kristittyjen uskoa koeteltiin, kun uskovia vainottiin ja surmattiin. Vainot olivat pahimmillaan neljännellä vuosisadalla.

Miksi valtio vainosi Jeesukseen uskovia? Mitä uhkaa kristinuskosta oli?

Roomassa alkuvaiheessa esiintynyt kristittyjen vainoaminen johtui suureksi osaksi pelkästään siitä, että nämä saarnatessaan käyttivät onnettomuudekseen termiä valtakunta. Roomalaiset subtaantuivat suvaitsevasti mihin hyvänsä ja kaikkiin uskontoihin, mutta heidän subtautumisensa muuttui varsin nyreäksi kaikkea sellaista kohtaan, mikä tuoksautti poliittiselta kilpailuasetelmalta. Ja niin keentä oli täysin avoin uskonnollisen propagandan harjoittamiselle, sitten kun nämä alkuvaiheessa esiintyneet ja varsin suuressa määrin väärinkäsityksestä johtuneet vainot laantuivat. [195:2.2]

Ymmärtääkseen tämän tulee muistaa, että Rooman valtakunnassa vallalla oli keisarinpalvonta. Jeesukselle osoitettu uskollisuus asetti henkilön kuuliaisuuden keisarikulttia kohtaan kyseenalaiseksi.

Vuonna 313 valtaan noussut keisari Konstantinus lopetti vainot ja kuuliaisuussuhteiden välisen kilpailun. Hän otti suojaansa kristityt uskovaiset, ja siitä alkaen valtakunnan viimeiset vuodet kristinuskosta tuli lähes valtionuskonto. Tämän vuoksi kirkosta kehittyi nyt todellinen instituutio, mahti, jolla oli valtion tuki takanaan. Mutta mitä Jeesuksen opetuksista oli jäänyt jäljelle?

Mutta kristinuskosta oli jo niin suuressa määrin sosiaalistunutta ja pakanallistunutta, että vaikkei se oli kyvytön torjumaan näköpiirissä olleita pimeitä vuosisatoja, se oli kuitenkin sitä paremmin valmistautunut selviytymään tästä pitkästä moraalisen pimeyden ja bengellisen pysähtyneisyyden kaudesta. Ja se selviytyi tästä läntisen sivilisaation pitkästä yöstä, ja renessanssin sarastaessa se toimi yhä moraalisena vaikuttajana maailmassa. Pimeiden vuosisatojen väistymistä seurannut kristinuskon tervehtyminen johti lukuisten kristillisille opetuksille perustuvien lakkojen ilmaantumiseen, uskonkäsitysten, jotka soveltuivat erityistyyppistä älyllisyyttä, tunne-elämää ja bengellisyyttä edustaville ihmispersoonallisuuksille. Ja monet näistä kristillisistä erityisryhmistä tai uskonnollisista perhekunnista ovat tämän esityksen laatimishetkellä edelleenkin olemassa. [195:4.3]

Tähän mennessä kristinuskosta oli jakautunut kahteen päähaaraan: itäiseen (keskuksenaan Konstantinopoli) ja läntiseen (keskuksenaan Rooma). Kristilliset yhteisöt Arabian eteläosissa, Intiassa ja Kaukasuksella elivät omaa elämäänsä, ja Armeniasta oli tullut ensimmäinen kristillinen valtio jo ennen kuin Rooma omaksui kristinuskon.

Oikeaoppisuuden vastakohtana oli kerettiläisyys, harhaoppisuus. Neuvostoihin kokoontuneet hiippakunnat tekivät päätöksiä oppikysymyksistä ja erottivat kirkosta kerettiläiset, joiden uskomukset olivat

niille haasteena. Vakavimmat opin peruskysymyksiin liittyvät haasteet juontuivat kirkon sisältä. Noin vuodesta 250 vuoteen 336 elänyt aleksandrialainen Areios aiheutti vakavan skisman väittämällä, etteivät kaikki kolme Kolminaisuuden persoonallisuutta ole yhtä ikuisia. Hän tarkoitti sitä, ettei Poika ollut Isän rinnalla ikuisesti vaan oli luotu. Meidän, Luoja-Pojan seuraajien – Luoja-Poika ei ole sama kuin Jumala Poika –, on syytä panna merkkille, että tämä kiistely jo paljon yksinkertaisemmista Jumaluuksien välisestä hierarkiasta aiheutti kristillisen kirkon yhtenäisyydelle suunnatonta vahinkoa.

Rooman valtakunta luhistui, mutta kristinuskosta levisi aggressiivisen lähetystyön ansiosta, ja pakanojen keskuuteen suuntautuneet valloitus sodat tuottivat marttyyreja ja pyhimyksiä. Kirjoitettu kieli lisäsi läntisen kirkon vaikutusvaltaa, ja tuo kieli oli latina. Rooman piispa oli koko kirkon keskus, ja kyseinen kirkko alkoi kutsua itseään ”katoliseksi” (kreikan ’yleistä’ tai ’universaalia’ tarkoittavan katholicos-sanan mukaan). Laajetessaan itään kirkko joutui 600-luvulla kahnaukseen uuden uskonnon, islamin, kanssa. Laajetessaan pohjoiseen kreikkalainen ortodoksia muokkautui slaavien ortodoksiaksi. Vuonna 998 Kiovastä tuli ortodoksian keskus. Itäisen ja läntisen kirkon välinen skisma päättyi viralliseen eroon vuonna 1054.

Uudet kristillisyyden haarat, nestoriolaisuus ja monofysitismi, levisivät idässä Keski-Aasian kautta aina Intiaan ja Kiinaan saakka. Nestoriolaisuuden ja monofysitismin välinen skisma ilmaantui 400-luvulla, ja siinä oli kysymys, siitä oliko Jeesuksella sekä erillinen inhimillinen että jumalallinen luonto (kuten konstantinopolilainen patriarkka Nestorios väitti) vai pelkästään yksi jumalallis-inhimillinen (monofysitistinen) luonto. Meille puolestaan opetetaan, että Jeesuksen inhimillinen ja jumalallinen luonto ovat erillisiä mutta rinnakkaisia.

Uskonnon levittäminen miekka kädessä oli tuskin Jeesuksen opetuksen mukaista, ja sen vuoksi ilmaantui sellaisten ihmisten luokka, jotka halusivat irrottautua väkivaltaisesta valloitustoiminnasta. Tämä opiskelijosta ja oppineista koostunut ryhmä eristäytyi luostareihin viettääkseen siellä mietiskelevää elämää. Heidän hartaana pyrkimyksenään oli elää niin kuin Kristus, ja tähän luokkaan kuuluvat ihmiset pitivät uskonnollisen elämän ohjeenaan Tuomas Kempiläisen (1380–1471) teosta *De imitatione Christi* (Kristuksen seuraamisesta).

Tyypillinen kristitty ei kuitenkaan ollut soturi eikä munkki vaan talonpoika. Mitä talonpoikaikaiskansalle mahdettiin kertoa Jeesuksen elämästä ja opetuksista? Kirkossakäynti ei edellyttänyt lukutaitoa. Papit saarnasivat hyvän ja pahan välisestä taistelusta kuvailemalla, kuinka pakanalliset paholaiset vaanivat talonpoikien syntisiä sieluja. Pelastus oli mahdollista kolmella eri tavalla: pelkän uskon ja suoraan Jumalan suoman armon kautta, henkilön omilla ponnisteluilla ja vahvalla uskolla Jeesukseen tai Kirjoitusten eli pyhän (latinankielisen) kirjoitetun sanan avulla.

Tähän mennessä kristinuskosta oli kehkeytynyt yksi uskonnollinen ja poliittinen imperiumi, Pyhä

roomalainen keisarikunta, sekä joitakin erillisiä itäisiä ortodoksisen uskonnon saarekkeita Bulgariassa, Serbiassa ja sittemmin Venäjällä. Bulgariasta levisi uusi luku- ja kirjoitusneuvo, pyhimysten Kyrilloksen ja Methodioksen kehittämä aakkosto ortodoksista kirjallisuutta varten.

Itäisen kristillisyyden tyyssija Konstantinopoli, nykypäivän Istanbul, joutui vuonna 1204 läntisen hyökkäyksen kohteeksi. Ensimmäisten ristiretkien aikaan kristikunta oli sodassa itsensä kanssa: länsi vastaan itä. Itäinen kirkkokunta oli läntistä heikompi, koska idässä kaksi sen merkittävää tukialuetta, Syyria ja Egypti, oli suurimmalta osin menetetty jo heti vuoden 642 jälkeen islamin varhaisen leviämisen aikana, (vaikka kummassakin maassa on säilynyt kristittyjä yhteisöjä aina näihin päiviin saakka). Ristiretkien aikaan kristinusko oli samanikäinen kuin islam on nykyään. Islamia levitettiin voimakkaasti Konstantinopolin vaikutuspiiriin kuuluviin maihin, kun lännen hyökkäykset olivat sitä heikentäneet. Näin ei kuitenkaan käynyt Venäjälle ja ortodoksiselle Euroopalle mongolivaltakunnan tunkeutumisen aikana. Venäjän kirkko säästyi tärvelymättä.

Noin vuoden 1540 jälkeen reformaatio, uskonpuhdistus, kyseenalaisti kirkon auktoriteetin yksilön omantunnon kilpailijana. Protestanttisuus korosti henkilökohtaista uskoa, kansankielistä uskonnollista kirjallisuutta ja omantunnon vastuuta: armo oli itse ansaittava. Katolilaisuus ei kuitenkaan luopunut näkemyksestään pitää pyhiä latinankielisiä tekstejä ja hierarkian pyhyttä ensisijaisena. Anabaptistisesta liikkeestä tuli protestanttinen vastine luostareille, uskovaisten yhteisöille, jotka omistautuivat Jeesuksen opetusten puhtauden vaalimiseen.

Ennen kuin siirrymme tarkastelemaan myöhempiä kristinuskon historiaa, pohtikaamme hiukan, mihin Jeesuksen opetukset jäivät tällä matkalla ilmoituksesta institutionaaliseksi kehitysuskonoksi.

Uskonto tosiaankin tarvitsee uusia johtajia, hengellisiä miehiä ja naisia, jotka rohkenevat panna luottamuksensa yksinomaan Jeesukseen ja hänen verrattomiin opetuksiinsa. Jos kristinusko yhä jatkaa hengellisen tehtävänsä laiminlyömistä ja jatkuvasti toubuaa vain sosiaalisten ja aineellisten ongelmien parissa, niin hengellisen renessanssin on odotettava äsken mainittujen Jeesuksen uskonnon uusien opettajien tulemista, opettajien, jotka omistautuvat vain ja ainoastaan ihmisten hengelliseen uudelleenvirittämiseen. Ja silloin tulevat nämä hengestä syntyneet sielut oitis tarjomaan sen johtajuuden ja inspiraation, joka maailman sosiaaliseen, moraaliseen, taloudelliseen ja poliittiseen uudelleenjärjestämiseen tarvitaan. [195:9.4]

Itäinen ikonimaalaus ja lännen kuvat Jeesuksesta ilmentävät hyvin, kuinka kirkkojen luoma käsitys Herrasta poikkeaa *Urantia-kirjan* kuvaamasta jeesusmaisesta Mestarista. Missä tahansa kirkko ottikin hoitaakseen valtion tehtäviä ja tunkeutui maallisiin asioihin, sen opetus jähmettyi sellaisiksi opinkappaleiksi, joita Jeesus ei koskaan itse esittänyt: yksilön henkilökohtaiseen elämään kuuluviksi rituaaleiksi, kuten

hää, hautajaiset, konfirmaatio ja Johannes Kastajan opettaman kasterituaalin nykymuoto; siihen kuuluu niin ikään sotien ja armeijoiden pyhittäminen kollektiiviseen valtioelämään kuuluvina.

Onko nykyuskovilla enää käytössään sellaisia kanavia, joita myöten Jeesuksen alkuperäinen evankeliumi voisi virrata heidän sisimpäänsä? Mikään ei Jeesukseen uskomisen ensimmäisistä päivistä, jolloin hänen opetuslapsensa ja seuraajansa roomalaisviranomaisten vainoa pelätessään tapasivat toisiaan pienissä ryhmissä, ole valmentanut viidenteen ilmoitukseen uskovia siihen, miten uskomme tulevaisuudessa laajenee. Monet viidenteen ilmoitukseen uskovat antavat tyytyväisenä neljännen ilmoituksen jälkeen pystytettyjen rakenteiden ympäröidä itseänsä – ja onko siinä mitään väärää? Ovathan Jeesuksen uskonto ja uskonto Jeesuksesta kuitenkin kytköksissä toisiinsa.

Uskonnon osalta Jeesus puhui kokemismenetelmän puolesta ja noudatti sitä, aivan kuten nykyajan tiede noudattaa koekielumenetelmää. Jumalan me löydämme hengellisen ymmärryksen antamien johtolankojen avulla, mutta läbenemme tätä sielun ymmärrystä rakastamalla kauneutta, tavoittelemalla totuutta, olemalla uskollisia velvollisuuttamme kohtaan ja palvomalla jumalallista hyvyttä. Mutta kaikista tässä mainituista arvoista rakkaus on oikea opas todelliseen ymmärrykseen. [195.5.14]

Viimeinen kristinuskon suurista historiallisista vaiheista osoittaa sen voiman ja mahtavuuden suurena puolimaallistuneena instituutiona. Osapuilleen vuodesta 1520 lähtien – reformaation hajottaessa kirkkoa omilla synnynsijoillaan Euroopassa – alkoi suuri kolonialistisen ekspansion aikakausi. Kun purjehdustaito oli kehittynyt ja kansainvälisiä kauppareittejä oli avattu, alkoi muiden mantereiden valloitus. Valloittajien matkassa kulkeneet lähetyssaarnaajat levittivät sanan voimalla kristinuskoa itää lukuun ottamatta kaikkiin ilmansuuntiin, mukaan luettuna maa, jossa nyt olemme (Kolumbia). Kristinusko sovelsi pakanoihin riistopolitiikkaa; näiden uskomuksilla ei ollut sille mitään annettavaa. Jos haluaa nähdä, mitä alkuperäiskulttuurit ovat antaneet, kannattaa katsella vaikkapa Latinalaisen Amerikan kansantaidetta.

Kristinuskon voimakkaan etenemisen itään esti Konstantinopolin joutuminen turkkilaisten käsiin vuonna 1453. Muilla ilmansuunnilla Euroopan valtiomahdit kuitenkin tavoittelivat laajentumista. Espanjan konkistadorien matkassa kulki lähetyssaarnaajia, ja katolinen Portugalikin laajeni, ei vain Brasiliaan vaan myös osiin Afrikkaa. Näillä valloittajilla ei ollut minkäänlaista aikaisempaa kosketusta valloittamiinsa maihin tai mitään kokemusta niistä. Kauhutekoja tehtiin Kristuksen nimissä, mutta jälkikäteen ajatellen täysin Jeesuksen omista opetuksista piittaamatta. Mutta jos valloittajien mukana ei olisi ollut lähetyssaarnaajia, olisiko sillä ollut mitään vaikutusta? Käännytys pitävään uskoon ei tapahdu hetken kestäväällä väkivaltaisella alistamisella. Eikö kristillinen opetus ollutkaan valloittajien omalletunnon ainoa peili?

Pohjois-Amerikassa valloitus vesittyi rauhanomaiseksi asuttamiseksi, jonka lähteenä olivat protestantti-

sen Euroopan lisäksi myös katoliset maat. Euroopan kirkon skismojen vuoksi monet pakenivat kotimaitensa vainoja. Mutta myös Pohjois-Amerikassa pakanoitten käännytystyö oli yhtä nopeaa kuin Afrikassa ja Tyynenmeren alueella. Ainoastaan kristinuskon kielteisestä suhtautumisesta orjuuteen syntyi moraalisia paineita laajenemista kohtaan, mutta siitä huolimatta orjuutta harjoitettiin useiden vuosisatojen ajan. Jeesuksen ohjelmaan ei kuulunut toisen ihmisen omistusoikeus, niinpä orjuutta oli mahdotonta perustella hänen opetuksillaan. Ekspansiolle se oli kuitenkin taloudellinen välttämättömyys.

Kristinuskkoa vaivasi se paha piirre, että se sisälsi liian paljon aineksia tullakseen minkään kansan tabolta yhden tai kahdenkaan sukupolven aikana omaksutuksi. Se ei ollut sellainen yksinkertainen hengellinen vetoisuus, jollaisen Jeesus oli esittänyt ihmisten sielulle, vaan jo varhaisessa vaiheessa se löi lukekoon ehdottoman kantansa uskonnollisista rituaaleista, kasvatuksesta, magiasta, parantamisesta, taiteesta, kirjallisuudesta, lainsäädännöstä, hallitustavasta, moraalista, sukupuolielämän säätelystä, moniavioisuudesta ja rajoitetussa määrin jopa orjuudesta. Kristinuskko ei tullut vain uutena uskontona – jollaista koko Rooman valtakunta ja koko itäinen maailma odottivat – vaan se tuli ihmisyhteiskunnan uuden järjestyksen habmossa. [195:0.3]

Jeesuksen opetukset auttavat meitä, hänen evankeliumiinsa uskovia, suhtautumaan lähimmäisiin yksilöinä, kaltaisina Jumalan poikina ja tyttärinä. Opetukset Jeesuksesta auttavat institutionaalista kirkkoa käsittelemään jäseniään kollektiivisena yhteisönä. Uskoakseni tässä on se perussyy, jonka vuoksi saimme ilmoituksenantajilta ohjeen levittää Urantia-opetuksia ihmiseltä ihmiselle, suusanallisesti ja henkilökohtaisesti palvelen. Kirjassa kerrotaan jotain menneiden sivilisaatioiden kokemuksista lähetystoiminnassa: Melkisedekin opetusten kohtalosta Lähi-idässä ja länsimaissa, Dalamatian lähetyskouluista, ja niin edelleen, mutta ei paljonkaan nimenomaisesti kristillisestä lähetystyöstä. Kun viidennen ilmoituksen asema tulevana vuosisatoina vakiintuu, historian tutkijat joutuvat ehkä muistuttamaan tulevia uskovien sukupolvia siitä vaihtelevasta menestyksestä, epäonnistumisista, tragedioista ja jopa komedioista, joita kohdattiin väkivallalla tapahtuneessa valloituksessa. Se olisi hyvä muistaa etenkin neljännen ilmoituksen traditioon nojautuvissa teollisissa kaupunkikeskuksissa, joissa ihmismassat ovat tulleet kuuroiksi henkilökohtaisille viesteille.

Elämme Ristin maailmassa. Tavoitteenamme on elää kolmen samankeskisen ympyrän maailmassa.

Kääntänyt Risto Mäntynen

Yhteinen päämäärämme on rakkaus

JENNIFER MARTIN
Yhdysvallat

Olin Jerusalemissa viime vuoden tammikuussa, kun Egyptissä pommitettiin kristittyä kirkkoa, mikä edelsi Lähi-idässä viime aikoina tavottomasti levinneitä väkivaltaisuuksia. Käsite jihad tai ”pyhä sota”, joka tähtää islamin alueen laajentamiseen, tuli minulle äkkiä tutuksi. Olin tuolloin yhdessä evankelisten kristittyjen ryhmän kanssa pyhiinvaellusmatkalla kulkemassa Jeesuksen jalanjälkiä. Juutalainen bussinkuljettajamme ilmoitti meille, ettemme voineet uskonnollisten väkivaltaisuuksien vuoksi ajaa Betlehemin emmekä Nasaretin läpi.

Lohduttauduin tuolla matkalla lukemalla seuraavaa *Urantia-kirjan* kappaletta: *Uskonnonharjoittajat koontuvat jonakin päivänä yhteen ja ryhtyvät aktuaalisesti yhteistyöhön pikemminkin ihanteiden ja tarkoituserien yhtenäisyyden pohjalta kuin koettamalla saada aikaan yhteistyötä psykologisten mielipiteiden ja teologisten uskomusten pohjalta. Päämäärien, mieluummin kuin uskonkappaleiden, tulisi yhdistää uskonnonharjoittajia. [99:5.7]*

Totesin olevani ainoa *Urantia-kirjan* lukija tällä Jerusalemin-matkalla. Miten minä siis voisoin auttaa asiaa? Kysyin sitä rukouksessa ja sain ohjeeksi seuraavan lauseen: *Koska aidossa uskonnossa on kysymys henkilökohtaisesta hengellisestä kokemuksesta, on väistämätöntä, että jokaisella yksittäisellä uskonnonharjoittajalla on oma ja henkilökohtainen tulkintansa siitä, miten hän tämän hengellisen kokemuksen käsittää. [99:5.7]* Tämän katkelman

lukeminen auttoi minua hyväksymään sen, että tämän uskontojen välisen konfliktin osapuolissa on yksilöitä, jotka kaikki etsivät omaa kokemustaan hengellisestä yhteydestä. Ei ollut minun asiani pohtia heidän henkilökohtaista kokemustaan – kuten tässä katkelmassa edelleen opetetaan: *Annettakoon sanan ”usko” merkityksi mieluumminkin yksilön subdettä Jumalaan kuin sellaista opillista sanamuotoa, jonka jokin kuolevaisryhmä on kyennyt sopimaan yhteiseksi uskonnolliseksi kannanmäärittäykseksi. [99:5.7]* Nämä sanat herättivät minussa vastakaikua ja tajusin sen tosiasian, että heidän uskonsa on heille aivan yhtä todellinen kuin oma uskonni on minulle.

Asuessani kasvuikäisenä Irlannissa olivat jokailtaiset TV-uutisemme täynnä pohjoisosan väkivaltaisuuksia. Nämä kuvat uskontojen välisestä konfliktista saivat minut epäilemään, olisiko eri uskontojen rinnakkaiselo koskaan mahdollinen.

Eräs niistä monista innoittavista löydöistä, jotka tein tutustuessani ensimmäisen kerran *Urantia-kirjaan*, oli se, että yhteiskunta tulee kehittymään ja löytämään tämän yhteisen uskonnollisen perustan, jolta se voi yhdistyä. *Urantia-kirja* sai minut oivaltamaan, että tarvitaan jatkuvaa kehitystä pelkoon perustuvasta uskonnosta rakkauteen perustuvaan uskontoon: *Ihmiseen kohdistuva suurin hengellinen uhkatekijä sisältyy edistymisen osittaisuuteen, keskeneräisen kasvun muodostamaan*

vaaratilanteeseen, joka aiheutuu siitä, että hylätään pelkoon perustuvat kehityksenvaraiset uskonnot ilman, että samalla välittömästi tartutaan rakkauteen perustuvaan ilmoitususkontoon. [99:4.8]

Uskonnonharjoittajien yhteinen päämäärä – rakkaus – on oleva yhdistävä voima. Käsitin kuitenkin, että kaikki alkaa yksilöiden tasolla. *Uskonto on ensiksi sisäistä eli henkilökohtaista soviuttumista, ja sitten siitä tulee sosiaaliseen palveluun eli ryhmäasenoitumiseen liittyvä kysymys.* [99:5.1] Nämä luvussa 99 annetut ohjeet muistuttivat minua siitä, että juuri kokemalla Isän rakkautta elämässämme ja osoittamalla sitä sitten muille voimme edistää planeetan uskonnollista kehitystä.

Käsitän myös, ettei uskonnollisen rakkauden käsitettä aina pidetä ihmeläkkeenä, vaan se nähdään pikemminkin ongelmien alkulähteenä niiden keskuudessa, jotka katsovat uskontojen olevan vastuussa maailman konflikteista. Muistan käyneeni tämän keskustelun erään avustajani kanssa (henkilön, joka julistautui ylpeästi ateistiksi). Hän ei tajunnut sitä, että uskonnon voimalla voidaan maailmassa tehdä hyvää pitämällä huolta kaikkien ihmisten hyvinvoinnista. Kuitenkaan hyvää ei tee itse instituutio vaan instituutioon kuuluvat ihmiset. Luku 99 on valaiseva: *Humanitaarisuus ilman Jumalaa on ihmisen mittapuuden mukaan ylevä ele, mutta aito uskonto on ainoa voima, joka voi pysyvästi lisätä jonkin yhteiskunnallisen ryhmän reagointiherkkeyttä muiden ryhmien tarpeita ja kärsimyksiä kohtaan.* [99:1.5]

Nyt on syntynyt Occupy-liikkeitä, joissa parempaa taloudellista oikeudenmukaisuutta tavoittelevat ihmiset saavat äänensä kuuluviin. Ilmoituksessa sanotaan tästä tilanteesta: *Menneisyydessä saattoi institutionaalinen uskonto pysyä passiivisena, kun yhteiskunnan ylemmät kerrokset olivat kuuroja avuttomien alemmien kerrosten kärsimyksille ja abdingolle, mutta nykyaikana nämä alemmat yhteiskuntaluokat eivät enää ole yltä säälittävän tietämättömiä eivätkä poliittisesti yltä avuttomia.* [99:1.5]

Urantia-kirjan opetusten mukaan tämä on odotettavissa; on tuleva kansannousu, jonka nyt näemme syntyvän. Niinpä pohiessani uskonnon roolia suhtautumisessa siihen taloudelliseen erilaisuuteen, jota vastaan nämä protestoijat nousevat, minun tarvitsi vain palata lukuun 99 ja lukea otsikon *Institutionaalisen uskonnon heikkous* alta: *Institutionaalinen uskonto ei kykene tarjoamaan innoitusta eikä toimimaan johtajana tässä lähestyvässä maailmanlaajuisessa yhteiskunnan uudistamistyössä ja talouden uudelleenjärjestämisessä, sillä siitä on valitettavasti tullut enemmän tai vähemmän elimellinen osa sitä yhteiskuntajärjestystä ja talousjärjestelmää, jonka kohtalona on joutua uudistamistyön kohteeksi.* [99:2.1] Tätä kohtaa lukiessani ymmärsin, ettei institutionaalinen uskonto voi edistää yhteiskunnan uudistumista, ennen kuin se on ensin uudistunut itse. Tämä ei voi tapahtua ennen yhteiskunnan uudistumista.

Mietiskelin näitä sanoja, ja minut valtasi syvä rauha lukiessani edelleen: *Vain omakohtaiseen hengelliseen kokemukseen perustuva todellinen uskonto voi sivilisaation nykyisessä kriisissä toimia hyödyllisesti ja luovasti.* [99:2.1] Tämä palauttaa mieleeni Jumalan rakkauden ja yksilön kokemuksen tästä rakkaudesta. Ilmoitus on saa-

nut minut ymmärtämään, miten tärkeä on jokaisen ihmisen hengellinen yhteys Isään. Itse kukin meistä, jotka elämme Jumalan rakkaudesta ja tunnemme sen sisimmässämme, voi auttaa rakastamaamme Urantia-planeettaa. Sitä ei auta yhteiskunta eikä uskonto vaan itse kukin meistä.

Tämä kokemus Jumalan rakkaudesta voi saada meidät auttamaan muita pyyteettömästi. Uskon nyt todella, että juuri näin voimme vaikuttaa. Kaikki alkaa siitä tiedosta, että Jumala rakastaa meitä. Minä kasvoin jumalanpelkoa julistavan uskonnon piirissä. Löytäessäni *Urantia-kirjan* ja kuullessani rakkauden uskonnosta sain sisäisen varmuuden siitä, että kirjan opetukset ovat lähtöisin Jumalalta. Vapaudentunne, jonka synnyttää tieto siitä, että sinua rakastetaan, on ihmeellinen lahja!

Olen suorittanut akateemisen loppututkimuksen psykologiassa, ja opintoalani oli uskonnonpsykologia. Luin ihastuksissani erään professorin julkaisemaa tutkimusta, jossa kerrottiin, millainen uudistava voima on kokemuksella, jossa saadaan tunne Jumalan varauksettomasta rakkaudesta. Tutkija käsiteli sitä, miten tämä varaukseton vastaanottaminen on useimpien terapeuttien päämääränä heidän työskennellessään asiakkaidensa kanssa. Mutta hän myöntää, että koska olemme ihmisiä, emme koskaan täysin saavuta tuota täydellistä, varauksetonta rakkauden tilaa. Tuo rakkauden kokemus on kuitenkin saavutettavissa ottaessamme vastaan Isän varauksettoman rakkauden. Tutkija esitteli tapaustutkimuksia ihmisistä, joiden elämä muuttui paremmaksi heidän saatuaan tuntea tämän jumalallisen, varauksettoman rakkauden.

Kiertäessäni viime vuonna Israelia oli mielessäni pohjimmaisena rakastamisen tarve. Kun pääsin paremmin perille alueen uskonnollisista jännitteistä, pohdiskelin sitä, miten kaikki nämä ryhmät tavoittelivat suurta rakkauden tunnetta elämäänsä; kaikilla oli yhteinen ihanne. Minun tehtäväni *Urantia-kirjan* lukijana oli silloin yksinkertaisesti ilmentää sitä sydämessäni tuntemaani rakkautta, joka on yhteistä meille kaikille.

Tavatessani muita lukijoita viime vuosina olen kokenut, että yhteisömme vahvuutena on lukijoiden osoittama syvä rakkaus. Line St. Pierren ja Gaétan Charlandin minulle osoittama vieraanvaraisuus ja rakkaus on ollut suorastaan häkellyttävää. Minulla oli ilo tavata Montrealin yhteisö Québecissä, ja heidän sydämellisyytensä liikutti minua syvästi. Sain myös tilaisuuden keskustella Kathy Wanenmacherin kanssa useaan otteeseen, ja hän suorastaan säteili sydämen hyvyttä. Line, Gaétan ja Kathy ovat vaikuttaneet syvällisesti käsitykseeni näiden opetusten soveltamisesta. Opetus rakkaudesta palveluna tulee ilmi heissä, ja he ovat innoittaneet minua omalla tielläni.

Toivon, että jokainen teistä tulisi tuntemaan lukijoita, jotka voivat olla tiennäyttäjinä matkallanne, kuten he ovat olleet minulle. Tämän päivän maailmassa, joka on täynnä epätoivoa, murhetta ja ristiriitoja, *Urantia-kirja* tarjoaa toivoa, jota antaa eläminen henkilökohtaisessa yhteydessä rakastavaan Isäämme ja muiden ihmisten palveleminen.

Ihmisillä, joiden kanssa matkustin Israeliin, ei ol-

lut aavistustakaan siitä, että meillä oli erilaiset uskonkäsitykset. Se ei ollut oikea aika eikä paikka esittää omia käsityksiäni. Mutta tunsin rakkautta jokaista matkatoveriani kohtaan. Heidän reaktionsa oli uskottoman lämmin ja myötämielinen. Uskonnolliset eroavuutemme lakkasivat joksikin aikaa olemasta. Minulla oli vahva tunne siitä, miten itse kukin meistä

voi todella edistää planeettamme rauhaa. Olemme niin onnellisia, koska meillä on tämä Ilmoitus ja tiedämme, että olemme osallisia Jumalan rakkaudesta ja voimme jakaa sen kaikkien ihmisten kanssa. Sitä kaivataan niin kipeästi meidän päivinäimme.

Kääntänyt Leena Kari

Olemme, mitä opetamme

WILLIAM WENTWORTH
Australia

Tarina

O sallistuin nuoruudessani itsensäkehittämiskurssille. Ohjaajamme pyysi meitä vastaamaan kysymykseen: ”Mitä sinä itse asiassa uskot?” Havaitsin hämmästykseni, että minulla oli suuria vaikeuksia vastata kysymykseen. Pohdin sitä päiväkausia, ennen kuin kirjoitin paperille joukon hämärästi käsittämiäni kulttuurisia ihanteita, ja tein niin vain täyttääkseni annetun tehtävän. Siinä oli epämääräisiä yleistyksiä totuudesta, oikeudenmukaisuudesta, demokratiasta, järjestyksestä ym.

Todellisuudessa minulla ei ollut mitään ideaa siitä, mitä perususkomukseni olivat. Tuohon aikaan en uskonut Jumalaa – tai luulin, etten usko. Kuunnelllessani keskustelua muiden uskomuksista, jouduin lisäksi ihmettelemään, uskoinko mihinkään muuhun kuin tuolloin kaikkein sovinnaisimpaan. Olin muutama vuotta aiemmin hylännyt kristillisen käsityksen Jumalasta, sillä uskoin voivani löytää elämän tarkoituksen älyllisistä harjoituksista. Tosiasiassa elin ilman tarkoitusta.

Tilanne huolestutti minua. Elätelin melko yleviä käsityksiä itsestäni, joten sellainen huomio, että itseymmärrykseni oli kokolailla vähäistä, oli jotensakin typperryttävää. Seurasi pitkä itsetutkiskelun ja hämmennyksen kausi, jonka kuluessa elämäni kääntyi ylösalaisin. Hylkäsin työurani ja rupesin ajelehtimaan; elin kädestä suuhun, samalla kun yritin saada asioihin selvyyttä, löytää jonkin tarkoituksen olemassaololleni. Matkustelin, tein monenlaisia töitä ja ryhdyin lukemaan metafysiikkaa, teosofiaa, tietessepitteitä, ”uuden ajan” juttuja – mitä tahansa, joka tuntui käsittelevän kysymystä elämän tarkoituksesta ja ihmisen paikasta kosmoksessa. Vuosienkaan jälkeen en ollut saavuttanut mitään, ja tosiasiassa aloin vaipua epätoivoon: en kykenisi koskaan saamaan selvyyttä olemassaoloni tarkoituksesta. Kaiken aikaa palasin tuohon yksinkertaiseen kysymykseen: Mitä minä itse asiassa uskon?

Onnekkaiden yhteensattumien summana löysin sitten *Urantia-kirjan* ja tajusin heti, että nyt käsillä oli jotakin, joka oli etsintäni kannalta paljon merkityksellisempää kuin mikään aikaisemmin kohtaamani. Ei niin, että sisäinen kuohuntani olisi yhtäkkiä päättynyt – ei suinkaan. *Urantia-kirja* toi kuitenkin esille koko joukon uusia käsitteitä, jotka kiehtoivat ja ällistyttivät minua, ja uteliaisuuteni sai minut tutkimaan sitä.

Lienee minun turha jatkaa tarinaa tämän pitemmälle, sillä lopputulos on arvattavissa. Tarina havainnollistaa kuitenkin muutamaa oppimista ja opettamista koskevaa seikkaa.

Tarinan opetukset

1. Emme voi tietää lopputuloksia

Ensinnäkin, kun mainitsemani itsensäkehittämiskurssin ohjaaja esitti kysymyksensä ”mihin sinä itse asiassa uskot”, ei hänellä ollut aavistustakaan sellaisesta, että se olisi katalysaattori sarjalle tapahtumia ja valintoja, jotka saisivat yhden hänen oppilaansa elämän kokonaan raiteiltaan. Omasta näkökulmastani se oli kuitenkin mahdollittoman tehokas läksy, läksy joka johdatti minut löytämään Jumalan Universaalisen Isänä ja yhä laajemmin vaalimaan syvenevää uskoa häneen. Luvussa 117 Voimallinen Sanansaattaja siteeraa näin: ”*Teke on meidän, seuraamukset ovat Jumalan.*” [117:5.5]

Äskeinen tietää sanoa, ettemme voi odottaa näkevämme tai ymmärtävämme opetustoimijamme tuloksia. Opetamme parhaan kykymme mukaan ja toivomme, että antimeksemme on myönteinen, mutta saattaa kulua vuosikymmeniä tai enemmänkin ennen kuin ne kantavat hedelmää, ja hedelmä saattaa olla sellainen, ettemme sitä edes tunnista. Ilmoituksenantajat korostavat tavan takaa sitä, että kaikki lopulta kääntyy totuudenetsijäin kannalta hyvin, vaikkei lopputulos moniin aikoihin tulisikaan ilmi.

2. Meidän on tarpeen koettaa – ei vain pohdiskella sitä

Toisekseen, tarina tekee selväksi, että kun kysymys on totuuden löytämisestä, pelkkä ajattelu ei tuota tuloksia. Jumalaa ei voi löytää järkeilemällä eikä logiikalla. Totuudenetsijän täytyy olla valmis kokeilemaan sitä, antamaan itsensä kokonaan tälle kysymykselle tekemällä siitä osan elämäänsä. Yrittäessään selvittää, mitä *mota* on, luvun 48 arkkienkeli sanoo:

Heikot tyytyvät tekemään päätöksiä, mutta vahvat toimivat. Elämä on vain yhden päivän työ – tee se hyvin. [48:7.13]

Ja Rodan sanoo:

Uskonnon suhteen ei voi koskaan olla niin, että kysymys

olisi pelkäästä älyllisestä uskomuksesta tai filosofisesta järjestyksestä, vaan uskonto on aina ja iäti eräs tapa reagoida elämäntilanteisiin; se on muuan käyttäytymisen laji. [160:5.2]

Sen, millä on todellista merkitystä, me opimme vain heittäytymällä siihen mukaan.

Jeesus ei säästellyt vaivojaan selvittääkseen, miten tärkeää on tehdä ero uskon ja uskomuksen välillä. Melkisedek, joka laati luvun 101 selvittää jaksossa 8, että usko, joka on henkilökohtaista eikä yhteisöllistä, koostuu mielentilasta, joka hallitsee päivittäistä elämää. Usko eletään, siihen ei vain uskota. Jeesus tähdentää apostoleilleen:

Se, missä määrin totuudenetsijät bakentuvat luoksenne, mittaa teidän totuudellisuutenne, teidän vanhurskautenne. Se, missä laajuudessa teidän on mentävä viesteinenne kansan pariin, on tavallaan osoitus siitä, missä määrin olette epäonnistuneet pyrkimyksessänne elää ebeää eli vanhurskaasta elämää, totuuteen koordinoitunutta elämää. [155:1.5]

Meille selvästikin opetetaan, että Jumala ja totuus koetaan niin, että käyttäytyminen ja käytännön toimet omistetaan sille täydestä sydäimestä – ei pelkäästään uskomalla ja järkeilemällä.

Mitä meidän tulee tehdä?

Jollekulle, joka haluaa opettaa jotakin Urantia-ilmoituksesta, tällainen tilanne on jotensakin pulmallinen. Toisaalta opettajahalukas on varsin vähän tietoinen siitä, missä määrin hän saa jotakin aikaan, sillä hänen toimiansa tulokset saattavat tuntua vasta kaukaisessa tulevaisuudessa, eikä opettaja ole niistä välttämättä tietoinen. Toisaalta taas opetusten hedelmällisyys vaatii, että oppilas on valmis koko elämän mullistaviin muutoksiin.

Onpa siinä opettajalla vastuuta. Mitä meidän on tekemän?

Itseni tavoin epäilemättä monet teistä, joita *Urantia-kirjan* opetukset kiehtovat, lähditte liikkeelle perhepiiristä ja ystävistä, joille kerroitte siitä rohkaisitaksenne heitä opiskelemaan ja hyväksymään sen opetukset, niin kuin itsellemme on tapahtunut. Ja itseni tavoin epäilemättä monet teistä saivat osakseen pilkkaa, pitkästyksiä, alentuvuutta tai kohteliasta välinpitämättömyyttä. Kiinnostuneita ei ole ylen määrin.

Eli, miten meidän tulee edetä saadaksemme viidennen käänteentekeväen ilmoituksen vaikuttamaan maailmassa?

Olemme, mitä opetamme?

Uskoakseni paras tapa meidän palvella ilmoitusta on keskittyä opetusten elämiseen ja toteuttamiseen omassa elämässämme. Jos keskuudessamme on suurenmoisia opettajia, niin siinä tapauksessa suurenmoisen opettaminen on osa heidän henkilökohtaista elämäänsä. Mikäli lukija on todellakin suuri opettaja, sanotunlainen opettaminen on luonnollinen seuraamus siitä, että hän elää kirjan opetuksia. Se mitä ope-

tamme, on sitä, miten päivittäisen elämämme vietämme.

Kulkiessaan universumien toinen toistaan ylempänä olevien tasojen läpi eteenpäin matkaava persoonallisuus jättää jälkeensä vanan aktuaalistunutta todellisuutta. [117:5.6]

Kulkumme elämän läpi on kuin laivan vanavesi, ja se miten se vaikuttaa, riippuu laivan suunnasta ja nopeudesta.

Ajatuksensuuntaajat. Ajatustensuuntaajain läsnäolo meissä kaikissa mahdollistaa sen, että elämme totuutta eri tavoilla.

Sisimmässä oleva Suuntaaja tekee Jumalan kullekin ihmisielulle osoittamasta rakkaudesta henkilökohtaisen. [2:5.10]

Suuntaajat pyrkivät löytämään tavat tehdä meistä vastaanottavaisia totuutta kohtaan, niin moninaisena kuin se ilmeneekin. Löytäessämme totuutta, se on Suuntaajamme ponnistusten tulos. Kun toimimme Suuntaajamme johdatusten mukaan, muut ja muissa persoonallisuuksissa elävät Suuntaajat voivat käyttää hyväkseen tätä vaikutusta.

Opettamisemme riippuu näin ollen halukkuudestamme seurata sisimmässämme olevan Suuntaajan johdatuksia. Ja nimenomaan tästä samaisesta halukkuudesta koostuu oma edistymisemme.

Lapset. Sen alku on lapsuudessamme. Luvun 100 laatinut Melkisedek kuvailee sitä luvun ensimmäisessä jaksossa sanoessaan:

Lapsiin tekevät kestävän vaikutuksen vain heidän aikuisikäisten läbeistensä osoittamat lojaalisuudet. Säännöllä sen paremmin kuin esimerkilläkään ei ole pysyvää vaikutusta. [100:1.4]

Muistammeko, kun lapsena vanhempamme tai opettajamme kehottivat meitä tekemään tai olemaan tekemättä jotakin, vaikka **tiesimme**, etteivät he itsekään siihen uskoneet? Opimme pian, mitä he tosiasiassa arvostivat, tekemällä huomioita heidän käyttäytymisestään. Muistattehan, miten Jeesusta hämmästytti sellainen huomio, että Joosef ei tiennyt maanjäristysten syytä. Vähämielisempi isä olisi tyrkittänyt vastaukseksi : ”Jumala sai sen aikaan”, mutta Joosef ei pelännyt myöntää tietämättömyyttään, ja sillä hän säilytti Jeesuksen kunnioituksen.

Sanoa yhtä ja tehdä toista. Vartuttuamme opimme lähes tiedostamattamme erottamaan, mitkä ovat niiden ihmisten todelliset arvot, joiden kanssa olemme tekemisissä – samalla tavalla hekin näkivät meidän arvomme. Miten usein meille onkaan sanottu, että ”puhumme yhtä ja teemme toista”. Siitä tulee toisinaan ystäväpiireissä pysyvä vitsin aihe, kun kaverit keräävät toisiaan vastaan hyväntahtoisessa mielessä ”pointteja”. Meillä kaikilla on taipumusta käyttää omia arvojamme tunnistaessamme muiden arvoja. Ja

niin pitkään kuin vältämme omahyväisyyttä, tämä tuntuu ihan harmittomalta. Panemme kuitenkin merkille, että tämä eron tekeminen käyttäytymisen ja julkituotujen uskomusten välillä on juurtunut syvälle maailmalliseen kulttuuriin. Se ei ole mitään sellaista uutta, jonka ilmoituksenantajain olisi tarvinnut tuoda esille. Useimmat kulttuurit ymmärtävät, että arvojemme mitta on käyttäytymisemme, pikemminkin kuin julistamamme uskomukset. Ei siis ole mikään ihme, että sen, mitä todella pidämme totena – sen, mihin uskomme ja luotamme, – määrittää se, mitä teemme ja mihin pyrimme. Ja se, mitä teemme ja pyrimme tekemään, on maailmaan jälkeemme jäävä ”aktuaalistuneen todellisuuden vana”. Pannessamme uskomme ja luottamuksemme Jumalaan ja noudattaessamme hengellistä totuutta jälkeemme jäävä aktuaalistumisen vana myötävaikuttaa Korkeimman kasvuun.

Jeesuksen käyttäytymisessä ruumiillistui hänen opetuksensa. Luvussa 196 keskiväliolentojen komissio lausuu:

Jeesus ei koskaan väitellyt sen paremmin Jumalan isyydestä kuin ihmisten veljeydestäkään; hän oli elävä esimerkki toisesta ja syvällinen havaintoesitys toisesta. [196:1.5]

Tämä juuri teki suuren vaikutuksen ihmisiin. Monille oli mieleen, mitä hän sanoi, jotkut olivat sitä vastaan, mutta kaikki, jotka häntä kuulivat, tiesivät, että hänellä oli jotakin merkittävää sanottavaa. Hän oli vaikuttava siksi, että hänen käytöksessään ja käyttäytymisessään ruumiillistuivat hänen opetuksensa. Hän oli, mitä hän opetti. Samainen komissio korostaa vielä, että

– – *mitä nyt eniten kaivataan, on Jeesus. Maailman tarvitsee nähdä Jeesus taas elävänä maan päällä niiden bengestä syntyneiden kuolevaisten kokemuksessa, jotka tuovat Mestarin vaikuttavalla tavalla kaikkien ihmisten tietoon.* [195:10.1]

Ajatuksena on sanoa, että maailma tarvitsee nyt ennen kaikkea miehiä ja naisia, jotka elävät Jeesuksen inspiroimaa elämää. Sikäli kuin he opettavat, heidän opetuksenaan on yksinkertaisesti ihmisten veljeys Jumalan isyyden seurauksena. Sellaista sanomaa tuskin kukaan on ymmärtämättä. Sanoman vaikuttavuus riippuu siitä, miten hyvin sen opettajat itse sitä elävät. Jos opettajissa ruumiillistuu heidän opetuksensa, ihmiset kuuntelevat heitä.

Viesti on yksinkertainen ja ymmärrettävä. Mutta saavuttaako viestintuoja kuulijakunnan, riippuu siitä, missä määrin opetus hänessä ruumiillistuu. Olemme, mitä opetamme.

Ihmisten veljeys vaatii seurakseen Jumalan Isyyden. Melkein jokainen on samaa mieltä siitä, että ihmisten veljeys on arvokas ihanne. Samalla on kuitenkin todettava, että planeettamme on kaukana sen toteutumisesta. Mitä maailma ei vielä ymmärrä, on se, että tämä veljeys vaatii toteutuakseen Isän tunnustamisen. Kun ihmiset tajuaavat, että olemme kaikki

Universaalisen Isän hengellisiä lapsia, vasta silloin tulee veljeyden tosiasia kiistatonta, ja sen toteutuminen käy mahdolliseksi. Mutta vain ne, jotka vilpittömästi yrittävät elää Universaalisen Isän lapsina, voivat todennäköisesti vaikuttaa niihin, jotka eivät tunne Isän todellisuutta. Kiistely, logiikka ja järkeily eivät johda mihinkään, ellei vaikuttamassa ole usko ja oma-kohtainen sitoutuminen. Vain ne, jotka päivittäisessä elämässään tuovat julki Jumalan rakkautta, voivat todennäköisesti vaikuttaa ei-uskoviin.

Yksi kirjan mielikohdistani on luvussa 117:

Isän rakkaudesta voi tulla kuolevaiselle ihmiselle todellista vain, kun se kulkee tämän ihmisen persoonallisuuden läpi, ja kun hän vuorostaan osoittaa tätä rakkautta kaltaisilleen. Rakkauden suurenmoinen yhteyspiiri kulkee Isältä poikien kautta veljille ja näiltä Korkeimpaan. [117:6.10]

Äsken sanottu kuvailee tilanteen varsin mukavasti. Kun Jumalan rakkaus kulkee lävitsemme kohdistuen kanssaihmiisiimme, se edesauttaa Korkeimman kasvua; se koituu myös planeetan edistykseksi. Jumalan rakkauden kokeminen muuntaa elämää ja panee alulle uskon. Jumalan rakkauden kanavina vaikuttamme kanssaihmiisiimme.

Asenteemme

Jotkut lukijat on vallannut levottomuus, sillä he katsovat, että ilmoitus ei etene riittävän rivakasti. Heidän mielestään nykyisestä lukijakunnasta on tullut itsetyytyväistä, se tuntee olonsa turvallisiksi pelastumisensa vuoksi ja huolettomaksi antaessaan asioiden sujua omia latujaan. Heitä huolettaa se, että lukijat puhuvat vain toisilleen ja ”saarnaavat jo kääntyneille”. Heidän mielestään lukijoiden pitäisi ryhtyä voimakkaampiin ponnistuksiin ja hankkia käännynnäisiä, levittää viidennen käänteentekevän ilmoituksen opetuksia, jotta näin varmistettaisiin yhä useamman hengellisen veljen ja sisaren pelastuminen ja edistettäisiin Urantian etenemistä kohti valoa ja elämää.

Ymmärrän kyllä tällaiset tuntemukset, mutten silti ole samalla kannalla. Meidän näkökulmastamme saattaa näyttää siltä, että edistymisen on hidasta, mutta käänteentekevien ilmoitusten aikatahtain on mieluummin kuin vuosikymmeniä. Elämämme on suhteellisen lyhyt, ja meidän on tarpeellista pitää mielessämme ilmoituksen laajamittaisuus ja se, ettemme kenties näe edistymistä omana elinajanamme. Jeesus tähdensi mielellään sitä, että ”kaiken on odotettava, kunnes sen aika tulee” [130:5.3], ja hän itse oli tämän asenteen ilmeinen ruumiillistuma – hänhän odotti vuosikaudet ja aloitti julkisen toimintansa vasta, kun aika oli siihen kypsä.

Keskiväliolentojen komissio osoittaa meille kirjan viimeisellä sivulla nämä sanat:

Älkää lannistuko; ihmisen evoluutio on yhä käynnissä, eikä Jeesuksessa ja Jeesuksen kautta maailmalle annettu ilmoitus Jumalasta tule epäonnistumaan. [196:3.33]

Tiedossamme eivät ole universumin hallintojien toiminnot emmekä tiedä, mitä he mahtavat suunnitella. Voimme kuitenkin toimia heidän kanssaan yhteistyössä tekemällä parhaamme pyrkiessämme noudattamaan sisimmässämme olevan Suuntaajan johdatus-

Komissio väittää myös, että

Urantia buojuu nyt erään hämmästyttävimmän ja kehtovimman, sosiaalista uudelleensuuntautumista, moraalista elpymistä ja hengellistä valaistumista merkitsevän käännekohtansa partaalla. [195:9.2]

Voimme vain arvailla, mitä nyt seuraa. Tuleeko keskiväliolentojen mainitsema jatkuva evoluutio johdattaa sellaiseen, että ilmaantuu hengellisesti vastaanottavampi nuorten sukupolvi, joka etsii halukkaasti Jumalan tahtoa? Tuleeko nykyisen ”vähitellen murenevan” yhteiskunnan sisältä nousemaan sellai-

nen sivilisaatio, joka on kykenevämpi ja halukkaampi Isän tunnustamiseen? Valmistaudummeko Paratiisin Avonaali-Pojan käyntiin sillä, että vaikeiden aikojen läpi pidämme elossa totuuden valon? Voimme vain spekuloida.

Tiedämme kuitenkin, että voimme toimia yhdessä taivaallisten hallintojien kanssa sillä, että pyrimme noudattamaan ilmoituksen opetuksia. Sillä, mitä kaltaisillemme sanomme, on vaikutusta vain, jos he näkevät, että aidosti yritämme noudattaa niitä periaatteita, joita yritämme opettaa. Jos pyrkimyksemme on tulla kanavaksi, jota kautta Isän rakkaus virtaa kanssaihmisillemme, teemme luultavasti kaiken voitavamme edistääksemme planetaarista etenemistä. Mitä opetamme, sitä olemme.

Olemme, mitä opetamme.

Kääntänyt Seppo Kanerva

KANSAINVÄLINEN URANTIA-YHDISTYS JOURNAL

TILAUSHINNAT

UAI Journal on luettavissa verkkosivuilta <http://www.urantia-iaa.org/links.htm> ilmaiseksi. Suomenkielinen versio on luettavissa myös Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta <http://www.urantia.fi/>.

Lehden tilaushinnat ovat seuraavat:

Vuositilaus: 18 €
Irtonumerot: 4,50 €

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisiirtolomakkeen ”Tiedotuksia”-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille UAI Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

Journal ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat Journalin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. Journal ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka Journal pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset Muutokset. Journal on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa Yhteyttä Journaliin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista Journalissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken Urantia Association International Journalille tarkoitettua postin ja artikkelitarjoukset Journalin Chicagon-osoitteeseen. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan toimittajalle <skelly@wtmi.net>.

Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä tai UAI Journalista, ota yhteyttä Journalin Chicagon-toimistoon.

Kaikki suoraan tai epäsuorasti esitetyt tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laittajien omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten tai UAI Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

UAI Journal
559 West Diversey # 351
Chicago IL 60614
USA